Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ξεκίνησε για ακόμη μια φορά αυτός ο φαύλος κύκλος υποκρισίας και αυταπατών που μετατρέπεται σε δήθεν λύσεις. Αυτή τη φορά για την υπόθεση των Τεμπών, με την κατάθεση πρότασης δυσπιστίας προς την κυβέρνηση της Ν.Δ. Μία πρόταση και συζήτηση με προκαθορισμένη κατάληξη από την απαρχή της, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της Εξουσίας.

Κι αυτό διότι δεν απεμπλέκει την συζήτηση από τις κύριες αιτίες της, ίσα ίσα αποτελεί μέρος αυτών. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία και το κοινοβούλιο αποτελεί ακριβώς αυτό: ένα αδιέξοδο που εξουσιάζει τις ζωές μας με δήθεν δημοκρατικές προφάσεις.

Αυτή η αυταπάτη, όμως, και η συμμετοχή σε αυτή, δημιουργεί τις αντίστοιχες φαντασιώσεις σε κοινωνικό επίπεδο. “Θα αλλάξει η κυβέρνηση;”, “Θα πέσει ο Μητσοτάκης;” “Ποιος θα είναι ο επόμενος ηγέτης;”, “Ποιον θα ψηφίσουμε;”. Μιλώντας ουσιαστικά για αλλαγή σε ένα παιχνίδι στημένο από την ίδια την εξουσία.

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:

Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους.

Η ανάθεση των ζωών μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα “Τέμπη”. Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.
Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.
Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ’ την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική.
Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.
Το δίκιο για τα Τέμπη θα κριθεί στους δρόμους κι όχι στης Βουλής τους διαδρόμους.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση
-Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων-

Η διάταξη του κοινωνικού

ανταγωνισμού – Αντιεξουσιαστικη κίνηση Αθήνας

Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει την χθεσινή συγκέντρωση, γιατί αυτό που έγινε ανήκει στο ανείπωτο. Η μαζική ροή του κόσμου από όλες τις συνοικίες και από όλους τους δήμους της Αθήνας, δημιουργώντας πορείες με τα πόδια μέχρι τους κοντινούς σταθμούς, γέροντες και γιαγιές με μαγκούρες, πεισμωμένοι ηλικιωμένοι, μεσήλικες αλλά και νέοι-ες περπατούσαν μαζί και χώρια, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν, πως και πότε θα φτάσουν στο Σύνταγμα. Από την Πετρούπολη μέχρι το Κερατσίνι και από το Περιστέρι μέχρι την Αργυρούπολη γέμιζαν ένα τεράστιο ποτάμι με το σώμα τους και το πείσμα τους. Ήταν όλοι βουβοί και σίγουροι. Δεν ήταν για την επιβίωση, για τους μισθούς, για τα μεροκάματα για τα δάνεια. Τίποτα από όλα αυτά.

Το Κράτος πάτησε τον κάλο σε όλο τον λαό. Και στην προκειμένη περίπτωση ο κάλος είναι η κοροϊδία, η αδικία και η προσβολή της Αξιοπρέπειας του καθενός και της καθεμιάς. Η μόνη απαίτηση σε αυτές τις περιπτώσεις είναι η Δικαιοσύνη, με μια ορθογραφία που αυτή τη φορά την γράφει η κοινωνία και όχι το Κράτος. Δεν το καταλάβαν αυτό ούτε ο δολοφόνος Καραμανλής ούτε ο Πρωθυπουργός ούτε ο τελευταίος Υπουργός, που βρίσκονται ταμπουρωμένοι στο Κοινοβούλιο και στα Κρατικά κτίρια με την Αστυνομία και τα ΜΜΕ γύρω τους να τους προστατεύουν.

Χθες, λοιπόν, έκανε την εμφάνισή της, με εκκωφαντικό τρόπο, η νέα διάταξη του εμφυλίου. Ένας ανταγωνισμός που έχει προαναγγελθεί μέχρι σήμερα σε επιμέρους κοινωνικά πεδία, αλλά οριστικοποιήθηκε, πλέον, με βιωματικό και όχι πολιτικάντικο τρόπο. Και αυτή τη φορά δεν θα είναι ανάμεσα στην Δεξιά και την Αριστερά, αλλά ανάμεσα στην Κοινωνία και στο Κράτος. Δεν θα είναι μια κοινοβουλευτική αντιπαράθεση, αλλά μια μάχη ενάντια στο Κράτος-δολοφόνο, ενάντια στην κρατική δικαιοσύνη, ενάντια στην ετερονομία και στους θεσμούς ελέγχου και επιτήρησης.

Η μαγεία της αυτό-οργάνωσης, που καθήλωσε τους πάντες χθες, είναι η απίθανη δύναμη που αναδύεται από τους από κάτω όταν θέλουν να πουν και να κάνουν σοβαρά πράγματα. Ο κύβος ερρίφθη

και καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε, νέες μορφές οργάνωσης και θεσμίσεων, σαν ίσοι προς ίσους, τη ζωή, που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους.
Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρα, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος.
Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.
Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.
Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.
Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.
Για την Αξιοπρέπεια και την Δικαιοσύνη μιας άλλης προοπτικής.
Υ.Γ.: Το χρονικό της συγκέντρωσης:
Η συλλογικότητά μας βρέθηκε από τις εννιά και μισή στο προκαθορισμένο σημείο συγκέντρωσης επί της Γεωργίου Α’. Μετά τη λήξη της ομιλίας των συγγενών των θυμάτων, παραμείνανε στο σημείο, σε μια προσπάθεια παρακίνησης του πλήθους σε όσον το δυνατό μεγαλύτερης διάρκειας παρουσία. Ωστόσο, μετά την επίθεση της αστυνομίας, το μπλοκ διαλύθηκε προς στιγμή και κατάφερε να ανασυγκροτηθεί παρακάτω, επί της οδού

Πανεπιστημίου. Σε μια λογική διατήρησης ενεργών των εστιών αντίστασης, σταθήκαμε στα Προπύλαια, έχοντας ως σκοπό την επιστροφή στην πλατεία Συντάγματος.
Η συνέχιση της καταστολής είχε ως αποκλειστικό στόχο να καταστήσει αόρατο τον κόσμο του κινήματος, να τον εξαφανίσει από τον δημόσιο χώρο και να τον διαχωρίσει από το υπόλοιπο σώμα των διαδηλωτών, καθώς γνωρίζει, πως για το ακηδεμόνευτο κοινωνικό ποτάμι που αναδύεται, την αντιπολίτευση του δρόμου, που πλημμυρίζει όλες τις πόλεις της χώρας απαιτώντας κοινωνική δικαιοσύνη και που δεν παραμυθιάζεται από υποσχέσεις κυβερνητικής αλλαγής, είναι πολλαπλασιαστικός και ενδυναμωτικός παράγοντας η συγχρώτισή του με όσους αγωνιζόμαστε στη βάση της αντι-ιεραρχίας, της μη εκπροσώπησης και της άμεσης δημοκρατίας.
Σε αυτή της συνθήκη, αναγκαστήκαμε, λοιπόν, να οπισθοχωρήσουμε και να επιστρέψουμε ξανά στην πλατεία, στις τέσσερις το μεσημέρι, μαζί αρκετές χιλιάδες κόσμου, που από όλα τα σημεία του κέντρου, προσπαθούσε να προσεγγίσει εκ νέου τον αρχικό τόπο συγκέντρωσης και αρνούνταν με κάθε τρόπο να πάει σπίτι του. Οφείλουμε, στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, να εργαστούμε πάνω στην οικοδόμηση μια νέας κουλτούρας δρόμου. Να πάρουμε πίσω τον δημόσιο χώρο από τις δυνάμεις της καταστολής. Να ορίσουμε εμείς τον χώρο και τον χρόνο της αντίστασης σήμερα και της εξέγερσης αύριο.
Υ.Γ. 2: Η αναβάθμιση των κατηγοριών από πλημμελήματα σε κακουργήματα, ακόμα και για χτυπημένα 15χρονα παιδιά, έρχεται να επιβεβαιώσει την αντικοινωνική, κοινή στάση ΕΛ.ΑΣ. και δικαστικών αρχών.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ

ΤΙΣ ΧΘΕΣΙΝΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ένα πράγμα είναι σίγουρο από την χθεσινή διαδήλωση-απεργία που πραγματοποιήθηκε για τα 2 χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη : η κοσμοπλημμύρα ήταν αδιανόητη και πρωτόφαντη σε όλες τις πόλεις, σε κάθε γωνιά της χώρας. Αυτή η διαπίστωση για το πλήθος που κατέβηκε στο δρόμο σε συνδυασμό με τον πανικό που προκαλεί στα κυβερνητικά επιτελεία, μας κάνει να χαμογελάμε και να χαιρόμαστε.
Στην πόλη μας, στα Γιάννενα, η κοινωνία ξεχύθηκε μαζικά στους δρόμους και γέμισε ασφυκτικά το εμπορικό της κέντρο.
Από την πλευρά μας, αποφασίσαμε να καταλάβουμε το δημαρχείο Ιωαννίνων με την πολύτιμη βοήθεια συντρόφων και συντροφισσών από άλλες συνελεύσεις προκειμένου να αποτελέσει το δημαρχείο έναν κόμβο πληροφόρησης και συζήτησης για το έγκλημα και την συγκάλυψη στα Τέμπη, καθ’ όλη τη διάρκεια της ημέρας.
Εκτός από τη συμμετοχή μας στην διαδήλωση, βρισκόμασταν από τις 10 το πρωί στο κατειλημμένο δημαρχείο, το οποίο στήριξαν πολλοί και διαφορετικοί μεταξύ τους άνθρωποι, καθώς επίσης η αναρχική συλλογικότητα A Batalha και το REBEL kollektiv, που παρείχε όλη την υλικοτεχνική υποστήριξη.
Μετά το τέλος της πορείας καταλάβαμε και το Δημοτικό Ραδιόφωνο Ιωαννίνων προκειμένου να εκπέμψουμε τόσο από τις συχνότητες του ραδιοφώνου όσο και από τα ηχεία του δημαρχείου μέσω live streaming. Η τρίωρη εκπομπή του ραδιοφώνου στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία κι ευχαριστούμε πάρα πολύ όσες και όσους τοποθετήθηκαν, αλλά και όσα άτομα ήταν διατεθιμένα αλλά διάφοροι παράγοντες δεν τους το επέτρεψαν.
Η κατάληψη του δημαρχείου συνεχίστηκε με συνέλευση στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου, η οποία απαρτίστηκε από αρκετό κόσμο και ολοκληρώθηκε με την απόφασή μας να συνεχίσουμε τη δικτύωσή μας προκειμένου να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων, να βρισκόμαστε μέσα στην κοινωνία ως κομμάτι της, στο πλευρό των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών αλλά και άλλων κρατικών εγκλημάτων όπως αυτό της Πύλου και με οριζόντια και αδιαμεσολάβητη αντίσταση να αποτελέσουμε έναν σημαντικό πόλο των επερχόμενων εξελίξεων και κινητοποιήσεων με τελικό στόχο να είμαστε μαζικά στα δικαστήρια της Λάρισας όταν ξεκινήσει η δίκη των Τεμπών.
Μέχρι τότε και κάθε μέρα, θα συνεχίσουμε να δίνουμε αδιαμεσολάβητο αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ενάντια

σε κάθε τι που στερεί από τη ζωή μας την αξιοπρέπεια, την ισότητα και την ελευθερία.
Φωτογραφίες

ΔΕΝΕΧΟΜΑΙ
ΔΕΝΕΧΟΜΑΙ
ΣΥΜΜΑΧΙΑ

ΣΤΗΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΚΑΜΙΑ
ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ανταπόκριση από την Διαδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών στην Μπολόνια, Ιταλία, 28-2-25 (Photos-Vid)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ:

Χτες 28/2/25 στην Πιάτσα Ματζόρε της Μπολόνια έγινε ειρηνικά διαμαρτυρία με αφορμή την δεύτερη μαύρη επέτειο από το τραγικό σιδηροδρομικο έγκλημα των Τεμπών. Η συγκέντρωση ξεπέρασε τα 200 άτομα ενώ συμβολικές δράσεις υπήρξαν και περιλάμβαναν αναμμένα 57 κεριά προς τιμήν των θυμάτων και συνθήματα όπως και την εκφώνηση των ονομάτων των 57. Περαστικοί από διάφορες χώρες παρακολουθούν την διαμαρτυρία και μένουν έως το τέλος. Ακολούθησαν τοποθετήσεις πολιτών τόσο στα ελληνικά όσο και στα ιταλικά.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ: Το Καρτέλ του Μαξίμου χορεύει «Κλέφτικο»

Έχουν περάσει 2 χρόνια από το τραγικό πολύνεκρο πολιτικό έγκλημα των Τεμπών, και ακόμη βρισκόμαστε στην ίδια θέση – την απεγνωσμένη κραυγή για δικαιοσύνη.Στεκόμαστε θεατές σε ένα ακόμη παραμύθι της ανυπόφερτα καθοδηγητικής ως προς την μοναρχία «κυβερνητικής εκπροσώπησης» αυτής της δόλιας χώρας, – τουλάχιστον πλέον όχι βουβοί.

Ας χρησιμοποιήσουμε λοιπόν ορολογίες μιας ανώτατης ιδεολογίας της ανώτατής μας χώρας για να προσδιορίσουμε το μέγεθος της κατάστασης. Αν και δεν είμαστε φιλόλογοι, οπότε συγχωρήστε μας για τα όποια λάθη, θα κάνουμε μια απόπειρα να τοποθετηθούμε όσο το δυνατόν πιο σωστά σε κάτι τέτοιο – χωρίς καθόλου «βαθιά υποκριτική τέχνη ala Μενδώνη». Τούτη λοιπόν την στιγμή είμαστε όλοι μας κομμάτια μιας άριστης τραγωδίας, το ύψιστο είδος της καλλιτεχνίας βάσει Αριστοτέλη. Όπως είναι γνωστό βέβαια, κάθε τραγωδία έχει αρχή – μέση και τέλος. Όλα λοιπόν ξεκίνησαν τον Φλεβάρη του 2023, όταν ο χρόνος σταμάτησε ωσάν ειρωνική σύμπτωση για 57 ψυχές, έστω πως εδώ έχουμε τον πρόλογο. Όπως ήταν αναμενόμενο ακολούθησαν μαζικότατες διαδηλώσεις, τις οποίες η κυβέρνηση χαρακτήρισε ως «πανηγύρια», οπότε εδώ βλέπουμε την πάροδο. Διανύσαμε έως τώρα διάφορα επεισόδια, γεμάτα με πλεκτάνες, ευθύνες που πεταγόντουσαν από από ‘δω και από κει σαν μπαλάκι του τένις, ψέματα, μπαζώματα, βαγόνια με ύποπτες χημικές ουσίες, φυσικά ακούσαμε (ξανά) για εξαπατήσεις και τελικά βιώσαμε τον…«θρήνο» των δολοφόνων της ΝΔ ως προς τα θύματα. Όπως άλλωστε δήλωσε ο Κυριάκος «Δεν νομίζω να υπάρχει κάποιος ο οποίος να μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι περισσότερο τραυματισμένος, ή στεναχωρημένος ή οργισμένος από αυτήν την υπόθεση, απ΄ότι…είμαι εγώ». Χωρίς Ντροπή! – εντάξει, μετά παραδέχτηκε πως (μάλλον) πριν από αυτόν βρίσκονται οι οικογένειες των θυμάτων, με βαριά καρδιά. Στην τραγωδία λοιπόν, μια τέτοια πράξη ύψιστης απάτης εμπρός στα μάτια των θεατών μάλλον θα αποτελούσε ένα τρανά ολοκληρωμένο παράδειγμα ΎΒΡΕΩΣ.

– Τι είναι όμως η ύβρις; Και γιατί μας ενδιαφέρει τόσο στην

προκειμένη;

Ως ύβρις ορίζεται μια κατάσταση κατά την οποία, ορισμένα πρόσωπα υπερεκτιμούν τις ικανότητες και τις δυνάμεις τους (ας δώσουμε έμφαση στον πολιτικό χαρακτήρα εδώ, ή εξουσιαστικό αν θέλετε), ενώ συμπεριφέρονται με βία, αλαζονεία και προσβολή απέναντι στους άλλους (τους κοινούς, τους ασήμαντους) σπάζοντας τους νόμους (που οι ίδιοι ορίζουν) και φυσικά πράττοντας έτσι και απέναντι στον φερόμενο ως 'άγραφο θεϊκό νόμο' κατά την αρχαιότητα. Τα άτομα δηλαδή αυτά παρουσιάζουν μια συμπεριφορά η οποία αποσκοπεί από πλευράς τους στην υπέρβαση της θνητής φύσης παρομοιάζοντας τους εαυτούς τους με όμοιους των θεών – κάτι που φυσικά είχε ως συνέπεια την προσβολή και τον εξοργισμό της κοινωνίας. Άραγε μας θυμίζει κάτι όλος αυτός ο ορισμός;

Τελοσπάντων, ας επιστρέψουμε στην τραγωδία.

Κάπου λίγο πριν το τέλος…περνάμε στο στάσιμο, ίσως λοιπόν εδώ θα μπορούσαμε να τοποθετήσουμε (ελπίζουμε δηλαδή) τις κινητοποιήσεις του προηγούμενου μήνα. Ας είναι λοιπόν, η στιγμή στην οποία βρισκόμαστε τώρα, η *έξοδος*, μετά την οποία δεν θα δούμε ξανά χορικό, θα είναι η καταληκτήρια σκηνή αυτού του έργου, που ονομάστηκε «Δυστύχημα των Τεμπών» ενώ πρόκειται για ένα ειδεχθές εξ' αμελείας ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ.Δεν χωράνε ανθρώπινα λάθη σε 12 ολόκληρα λεπτά, ούτε φράσεις όπως «Δεν όφειλα να γνωρίζω».

– ΑΝ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΕΣΥ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΟΥ, ΤΟΤΕ ΠΟΙΟΣ;

Όσα σκυλιά του κόμματός σας κι αν αμολήσετε για να σπείρουν φόβο, διχόνοια και πόλωση, γνωρίζετε πια πολύ καλά πως ο φόβος λυσσομανά (συγνώμη «κύριε» Άδωνι, μην οργίζεστε) εκεί που έπρεπε εξ' αρχής να υπάρχει… Στους διαδρόμους του Μεγάρου Μαξίμου. Και ναι, όντως είμαστε ο όχλος. Ο όχλος που με οργή έπεται να καταβροχθίσει όλη την αηδία που μας ταΐζει η δημοκρατικά «εκλεγμένη» Νέα Δημοκρατία – και όχι, δεν εννοούμε πως δεν εκλέχτηκε με το σχόλιο, φέρουμε όμως αντίθετη στάση

στον συγκεκριμένο τρόπο συστημικής εκτέλεσης της δικαιοσύνης – , χωρίς βέβαια να ξεχνάμε και την συμπαράσταση άλλων τιμητικών προσώπων όπως η «κυρία» Λατινοπούλου. Πολιτικοί που σίγουρα νοιάζονται με πάθος για την Ψωροκώσταινα πιο πολύ από τους «μασκαράδες» που βγήκαν σήμερα στον δρόμο. Και, στην τελική η «θυσία» 57 ψυχών (βλέπε Α. Πορτοκλάστε) είναι λίγη μπροστά στις αλλαγές που συμβαίνουν στον πλανήτη (βλέπε Μ. Βορίδης).

Και μιας και μιλήσαμε για αλλαγές στο παγκόσμιο, δεν θα έπρεπε άραγε η ασφάλεια των ΜΜΜ, όπως φυσικά και η πρόσβαση, να είναι αδιαπραγμάτευτο κοινωνικό αγαθό εν έτει 2025 – χωρίς κανένα κόστος; Πόσο μάλλον, όταν αυτό το κόστος…είναι η ίδια μας η ζωή (οκ, επί 57 φορές αλλά ας μην πλατιάζουμε)!

Επιλέγουμε εδώ να σταματήσουμε την αναπαραγωγή της αισχρής επικαιρότητας γύρω από τα τεκταινώμενα , αφού το βαρέλι φαίνεται να μην έχει πάτο για τους πολιτικούς μας δολοφόνους. Θυμίζουμε μόνο, πως τόσο στην Μπολόνια αλλά και σε κάθε άλλη γωνιά αυτού του πλανήτη, όσο και αν η ιστορία προσπαθήσει να το διαστρεβλώσει, *η αλήθεια δεν θα μπορέσει να κρυφτεί.* Γιατί κάθε τραγωδία, οφείλει να εμπεριέχει την **κάθαρση**, καθώς σε κάθε αντίθετη περίπτωση η τιμωρία του κακού στα μάτια του θεατή είναι αναγκαία, χωρίς κανένα ίχνος οίκτου.

Εκφράζουμε την αμέριστη συμπαράσταση μας στις οικογένειες των θυμάτων, αλλά και σε κάθε άνθρωπο που βρίσκεται θεατής αυτής της τραγωδίας. Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους ανθρώπους που σήμερα μάχονται για μια καλύτερη ζωή. Η δικαιοσύνη βρίσκεται στους δρόμους και στις πλατείες, απ’ όπου και ξεκίνησε.
Δεν ξεχνάμε.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ, ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ!

ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ
ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ 57 ΨΥΧΕΣ

Μπολόνια, Ιταλία

28/02/2025

~ Συντροφικά

Φωτογραφίες

Βίντεο

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/03/video_tempi_2.mp4

Εισήγηση της Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης από την εκδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών που πραγματοποιήθηκε στις

23/02/2025

Το Σάββατο 23/02/2025 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα εκδηλώσεων του Ε.Δ.Ο.Θ. η εκδήλωση-συζήτηση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών με τίτλο: “Από το Νόβι Σαντ στα Τέμπη: Κι όμως η γη κινείται. Από την συγκάλυψη στο οξυγόνο των κοινωνικών αγώνων.” σε συνδιοργάνωση με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο. Την εκδήλωση πλαισίωσαν περίπου 140-150 άτομα.
Καλεσμένοι/ες συνομιλητ(ρι)ες ήταν συντρόφισσες από την Σερβία δίνοντας μία ενδελεχή ανταπόκριση πάνω στα τεκταινόμενα σχετικά με τις διαρκείς και μαζικές διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών. Στη συνέχεια ο Άρης Σταμάτης, πρώην εργαζόμενος/μηχανοδηγός στην Hellenic Train, που μετέδωσε το τι ακριβώς συμβαίνει και ποια ήταν και είναι η κατάσταση με τα τρένα τόσο πριν όσο και μετά από το βράδυ της 28.02.2023. Τέλος, μαζί μας ήταν η Άννα Καρατζόγλου, μητέρα της Κέλλυ Πορφυρίδου, όπου με τον δικό της λόγο και τρόπο μας υπενθύμισε το τι σημαίνει αυτή η υπόθεση του κρατικού εγκλήματος.
Από μεριάς μας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλο τον κόσμο που πλαισίωσε την εκδήλωση, τους/τις συνομιλητ(ρι)ες και όποιον/α συνέβαλε με τον τρόπο του/της στο να επιτευχθεί αυτή η εκδήλωση.
Ραντεβού στους δρόμους, Παρασκευή 28/02.
Και συγκεκριμένα, 11:00, Άγαλμα Βενιζέλου, με σημείο συνάντησης κάτω από την παιδική χαρά.
Ακολουθεί η εισήγηση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης:
Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το “όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται”, κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι’ αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της

ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όμως, αυτή η φύση και ο κυνισμός-αλαζονεία της εξουσίας δεν είναι κάποιο ειδικό, ελληνικό φαινόμενο.
Λίγα χιλιόμετρα από εδώ, από τον Νοέμβρη του 2024 η Σέρβικη κοινωνία και ο κρατικός μηχανισμός ταρακουνιούνται από τις μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις κτηρίων και δράσεις που συμβαίνουν σε πόλεις της χώρας. Έπειτα από την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, η κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους ασταμάτητα, διεκδικώντας το καθολικό και στοιχειώδη αίτημα για Δικαιοσύνη, όπως βλέπουμε συνέχεια να κυριαρχεί και στα δικά μας μέρη.
Γιατί ο κόσμος της εξουσίας που συγκαλύπτει κάθε λογής κρατικό έγκλημα, από τα καθημερινά pushbacks στο Αιγαίο και το μεγαλύτερο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου με πάνω από 600 πνιγμένους ανθρώπους μέχρι και αυτό στα Τέμπη κ.α., κι αυτές οι συνεχείς φωνές της κοινωνίας αποτελούν δύο διαφορετικούς κόσμους που αντιμάχονται. Κι αν ανοίγονται ορίζοντες για το ξεπέρασμα όλων αυτών των δεινών, είναι γιατί επιλέγουμε να μη σωπάσουμε ή να κοιτάξουμε μονάχα τη δουλειά μας. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν με όλες τις μεθοδεύσεις, τον αποπροσανατολισμό και τη συγκάλυψη που συντελείται.
Αυτό που έχει σημασία είναι η σύγχυση που προκαλείται ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα. Μία σύγχυση πού επιχειρείται να γίνει διαχειρίσιμη από αυτούς που κατέχουν την εξουσία, τόσο την κυβερνητική όσο και την δικαστική. Με αυτή την τακτική της σύγχυσης επί δύο χρόνια, το κράτος αφού δολοφόνησε 57 πολίτες στα Τέμπη, τους ξαναδολοφονεί με δόσεις. Στην ΣΥΓΚΆΛΥΨΗ των κρατικών και εταιρικών ευθυνών η μόνη ανθιστάμενη δύναμη, είναι το ασύντακτο ανθρώπινο ποτάμι που κατέκλισε τους δρόμους της επικράτειας και αυτό ήταν μία πραγματική ΑΠΟΚΆΛΥΨΗ που αιφνιδίασε ακόμη και τους πιο αισιόδοξους. Η κυβερνητική προπαγάνδα πέρα απ’ την συστηματική επιχείρηση συγκάλυψης, απαξιώνει τους συγγενείς και τον αγώνα τους με αυτό το άθλιο “οι συγγενείς μπορούν να λένε ό,τι θέλουν” που μεταφράζεται στο “εσείς μπορείτε να λέτε ό,τι θέλετε αλλά θα γίνει αυτό που θέλουμε εμείς”. Κι όταν αφήνει τους συγγενείς και απευθύνεται σε μας τους υπόλοιπους βαφτίζει το έγκλημα, εθνικό πένθος για να διαχύσει τις ευθύνες της, ωσάν να επρόκειτο για μια φυσική καταστροφή που έπεσε ξαφνικά επάνω μας.
Το παλιό σύνθημα “δεν μπορείτε εσείς – μπορούμε εμείς” το

είπαν αντίστροφα την Κυριακή οι διαδηλωτές, στην θεσμική αντιπολίτευση όλων των αποχρώσεων. Αδιαμφισβήτητα, οι διαδηλώσεις της Κυριακής (26/01) για τα Τέμπη παράγουν πολιτική. Το αίτημα για δικαιοσύνη αποκτά ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Είναι ένα αίτημα από τα κάτω γιατί οι από πάνω έχουν φτιάξει ένα τείχος και ένα πραγματικό λαβύρινθο που εάν μπεις εκεί μέσα, δεν υπάρχει κανένας μίτος για να σε βγάλει. Όσο η απόδοση ευθυνών για το έγκλημα παραμένει στα χέρια αυτών που το προκάλεσαν, άλλο τόσο η δικαιοσύνη θα βρίσκεται εκεί έξω, στους δρόμους. Κάποιοι πιθανόν να θυσιαστούν προκειμένου ο κορμός να παραμείνει στέρεος έστω και πληγωμένος.
Κανείς μα κανείς δεν περίμενε αυτό το κοινωνικό ταρακούνημα. Ούτε κόμματα ούτε οργανώσεις αυτά τα δύο χρόνια δεν είχαν οσμισθεί τις υπόγειες διαδρομές αυτής της ορμής. Οι ηγεμονίες του παρελθόντος και του παρόντος πιάστηκαν αδιάβαστες μπροστά στην παρουσία του αυθόρμητου πλήθους. Όλα τα προφανή και χρόνια προβλήματα και η ανάλογες κινητοποιήσεις πού συστοιχίζονταν γύρω από την οικονομία , μετατοπίστηκαν σε άλλο επίπεδο βάζοντας στην αιχμή του δόρατος την δικαιοσύνη.
Μία δικαιοσύνη ανορθόγραφη όπως την γράψανε οι γονείς του δολοφονημένου Σαμπάνη από την αστυνομία, που αμφισβητεί την σημερινή θεσμική της πρακτική. Η δικαιοσύνη στους δρόμους είναι η κραυγή ενάντια στην γενικευμένη ασφυξία. Την ασφυξία της εξουσίας που έχει δημιουργήσει τείχη απροσπέλαστα και νομικά θωρακισμένα για τους από πάνω και μία γυμνή και αναλώσιμη ζωή για τους από κάτω. Όμως η δικαιοσύνη από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο της αδικίας. Δικαιοσύνη χωρίς ισότητα είναι δικαιοσύνη με ορθογραφία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα αυτών που την ελέγχουν, την νομοθετούν και την εφαρμόζουν στην βάση της ανισότητας και της διαίρεσης. Ισότητα χωρίς αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ισότητα για την πάρτη μας, είναι ισότητα στην κατανάλωση και την υποταγή, χωρίς κοινωνικούς δεσμούς. Κοινωνικοί δεσμοί χωρίς νέους θεσμούς, χωρίς νέες μορφές οργάνωσης γρήγορα εκπίπτουν σε νέα δεσμά.
Αν έτσι έχουν τα πράγματα, καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε σαν ίσοι προς ίσους τη ζωή που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή

την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρα, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος μέσα στο οποίο μπορεί να γεωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μία σχέση θεσμισμένη με άμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων. Η αλληλέγγυα σύμπραξη και συνδρομή τους είναι η μόνη που μπορεί να αλλάξει την σημερινή κατάσταση του αιματηρού “πάμε και όπου βγει”.
Ειδάλλως θα βρισκόμαστε συνεχώς αντιμέτωπες/οι με μικρές και μεγάλες τραγωδίες από το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται λεηλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση με τη δική μας ανοχή. Η ιδιαιτερότητα αυτού του συστήματος είναι πως έχει ανάγκη την ανοχή μας γιατί αυτή είναι το καύσιμο της εξουσίας του. Η αντίστασή μας και η άλλη προοπτική είναι το δικό μας οξυγόνο είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη έξω από τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη. Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.
Τέλος ας έχουμε υπόψιν πώς οι δρόμοι όπως γεμίζουν έτσι και αδειάζουν. Δικό μας μέλημα είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση στον κατευνασμό και στην αυτοαναφορικότητα. Να διαχυθούμε μέσα σε αυτό το κοινωνικό ποτάμι όχι για να το εκφράσουμε ως άλλοι ειδήμονες και ειδικοί , αλλά για να εκφραστούμε και αυτό είναι πράγματι στο χέρι μας.
Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Δεν μιλάμε για μία κενή συνθηματολογία. Αλλά γι’ αυτό που έγινε επιτακτική ανάγκη και αποκτά όλο και περισσότερο νόημα στο σήμερα για να μη θρηνήσουμε άλλους/ες νεκρούς/ές. Διότι η ανάθεση των ζωών και των προβλημάτων που την περιβάλλουν πάντοτε θα οδηγούν σε

“Τέμπη”.
Να σπάσουμε, επιτέλους, αυτόν τον κύκλο της Υποταγής.
Φωτογραφίες από την εκδήλωση

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής

Κίνησης Θεσσαλονίκης στις κινητοποιήσεις για το κρατικό – καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη την Παρασκευή 28/02/25

Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το "όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται", κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι' αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όμως, αυτή η φύση και ο κυνισμός-αλαζονεία της εξουσίας δεν είναι κάποιο ειδικό, ελληνικό φαινόμενο.

Λίγα χιλιόμετρα από εδώ, από τον Νοέμβρη του 2024, η Σέρβικη κοινωνία και ο κρατικός μηχανισμός ταρακουνιούνται από τις μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις κτηρίων και δράσεις που συμβαίνουν σε πόλεις της χώρας. Έπειτα από την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, η κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους ασταμάτητα, διεκδικώντας το καθολικό και στοιχειώδη αίτημα για Δικαιοσύνη, όπως βλέπουμε συνέχεια να κυριαρχεί και στα δικά μας μέρη.

Γιατί ο κόσμος της εξουσίας που συγκαλύπτει κάθε λογής κρατικό

έγκλημα, από τα καθημερινά pushbacks στο Αιγαίο και το μεγαλύτερο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου με πάνω από 600 πνιγμένους ανθρώπους μέχρι και αυτό στα Τέμπη κ.α., κι αυτές οι συνεχείς φωνές της κοινωνίας αποτελούν δύο διαφορετικούς κόσμους που αντιμάχονται. Κι αν ανοίγονται ορίζοντες για το ξεπέρασμα όλων αυτών των δεινών, είναι γιατί επιλέγουμε να μη σωπάσουμε ή να κοιτάξουμε μονάχα τη δουλειά μας. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν με όλες τις μεθοδεύσεις, τον αποπροσανατολισμό και τη συγκάλυψη που συντελείται. Αδιαμφισβήτητα, η Δικαιοσύνη μέσω των μαζικών, αδιαμεσολάβητων και ακηδεμόνευτων διαδηλώσεων, όπως της Κυριακής 26/01/2025, αποκτά ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά.

Μία δικαιοσύνη ανορθόγραφη όπως την γράψανε οι γονείς του δολοφονημένου Σαμπάνη από την αστυνομία, που αμφισβητεί την σημερινή θεσμική της πρακτική. Η δικαιοσύνη στους δρόμους είναι η κραυγή ενάντια στην γενικευμένη ασφυξία. Την ασφυξία της εξουσίας που έχει δημιουργήσει τείχη απροσπέλαστα και νομικά θωρακισμένα για τους από πάνω και μία γυμνή και αναλώσιμη ζωή για τους από κάτω. Όμως η δικαιοσύνη από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο της αδικίας. Δικαιοσύνη χωρίς ισότητα είναι δικαιοσύνη με ορθογραφία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα αυτών που την ελέγχουν, την νομοθετούν και την εφαρμόζουν στην βάση της ανισότητας και της διαίρεσης. Ισότητα χωρίς αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ισότητα για την πάρτη μας, είναι ισότητα στην κατανάλωση και την υποταγή, χωρίς κοινωνικούς δεσμούς. Κοινωνικοί δεσμοί χωρίς νέους θεσμούς, χωρίς νέες μορφές οργάνωσης γρήγορα εκπίπτουν σε νέα δεσμά.

Ειδάλλως θα βρισκόμαστε συνεχώς αντιμέτωπες/οι με μικρές και μεγάλες τραγωδίες από το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται λεηλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση με τη δική μας ανοχή. Η ιδιαιτερότητα αυτού του συστήματος είναι πως έχει ανάγκη την ανοχή μας γιατί αυτή είναι το καύσιμο της εξουσίας του. Η αντίστασή μας και η άλλη προοπτική είναι το δικό μας οξυγόνο

είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη έξω από τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη. Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Τέλος ας έχουμε υπόψιν πώς οι δρόμοι όπως γεμίζουν έτσι και αδειάζουν. Δικό μας μέλημα είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση στον κατευνασμό και στην αυτοαναφορικότητα. Να διαχυθούμε μέσα σε αυτό το κοινωνικό ποτάμι όχι για να το εκφράσουμε ως άλλοι ειδήμονες και ειδικοί , αλλά για να εκφραστούμε και αυτό είναι πράγματι στο χέρι μας.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Δεν μιλάμε για μία κενή συνθηματολογία. Αλλά γι’ αυτό που έγινε επιτακτική ανάγκη και αποκτά όλο και περισσότερο νόημα στο σήμερα για να μη θρηνήσουμε άλλους/ες νεκρούς/ές. Διότι η ανάθεση των ζωών και των προβλημάτων που την περιβάλλουν πάντοτε θα οδηγούν σε “Τέμπη”.

Να σπάσουμε, επιτέλους, αυτόν τον κύκλο της Υποταγής.

Παρασκευή 28/02/25: – 11:00, Άγαλμα Βενιζέλου, Γενική Απεργία (Σημείο συνάντησης κάτω από την παιδική χαρά)
22:30, Νέος Σιδηροδρομικός Σταθμός, Συγκέντρωση μνήμης των θυμάτων του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπη

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Στιγμιότυπα από την εκδήλωση: «Από το Νόβι Σαντ στα Τεμπη, το Κράτος δολοφονεί».

Ευχαριστούμε τον σύντροφο Αιμίλιο για το ταξίδι που έκανε από το Βελιγράδι και την Κατειλημμένη Φιλοσοφική Σχολή για να μας μεταφέρει τη φλόγα του αγώνα και τους τρόπους οργάνωσης των φοιτητών σε αυτό το μαζικό κίνημα που έχει προκύψει τους τελευταίους μήνες. Ευχαριστούμε ακόμη φορά τον θοδωρη Ελευθεριάδη για την αναφορά του στο χρονικό ενεργειών στις οποίες έχουν προχωρήσει συγγενείς, τη μαχητικότητα και το θάρρος με το οποίο αντιμετωπίζει αυτον τον αγώνα για δικαίωση. Τελος, ευχαριστούμε τον δημοσιογράφο, Χρήστο Αβραμίδη, για την ενδελεχή αποτύπωση του πώς φτάσαμε στο έγκλημα μέσα από την υποβάθμιση του σιδηροδρόμου από κράτος και εταιρίες, αλλά και των κυβερνητικών χειρισμών συγκάλυψης.
Ακολουθεί η εισήγηση του συντρόφου της συνέλευσής μας:
Στις 28 Φεβρουαρίου συμπληρώνονται δύο χρόνια από το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη. Δύο χρόνια μετά, ο ελέφαντας παραμένει στο δωμάτιο: η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί του συστήματος προσπαθούν απεγνωσμένα να συγκαλύψουν το έγκλημα, αλλά η αλήθεια δεν μπορεί ποτέ να μπαζωθεί. Όσα συνέβησαν τότε –και συνεχίζουν να συμβαίνουν– αποκαλύπτουν την αποσύνθεση ενός οικοδομήματος που νομιμοποιεί και αναπαράγει την ατιμωρησία, τη διαφθορά και τη θανατοπολιτική.
Από την πρώτη μέρα, επιδιώχθηκε η απόδοση όλης της ευθύνης στον σταθμάρχη, έναν άνθρωπο που τοποθετήθηκε στη θέση του μέσω κομματικών ρουσφετιών και εξυπηρετήσεων. Με το άμεσο μπάζωμα του τόπου του εγκλήματος, όλα τα στοιχεία εξαφανίστηκαν, μεταξύ αυτών και ανθρώπινα μέλη των θυμάτων, τα οποία βρέθηκαν αργότερα πεταμένα σε χωράφια στη Λάρισα.
Ταυτόχρονα, επιχειρήθηκε η απόκρυψη του γεγονότος ότι τα συστήματα ασφαλείας, όπως η τηλεδιοίκηση, δεν λειτουργούσαν, παρά τα τεράστια κονδύλια που είχαν καταχραστεί από τα ευρωπαϊκά ταμεία. Ο διορισμός ανακριτικών αρχών ελεγχόμενων

από την κυβέρνηση είχε ως στόχο όχι την απόδοση δικαιοσύνης, αλλά την αποσιώπηση του εγκλήματος και την περιθωριοποίηση των συγγενών των θυμάτων.
Το τελευταίο και σημαντικότερο αφορά τον πυρήνα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του συστήματος που έχει την δυνατότητα να «καθαρίζει» και να νομιμοποιεί κάθε κρατικό έγκλημα, είναι η στάση του υπουργού μεταφορών Κώστα Καραμανλή. Αυτός ο πολιτικός εγκληματίας εξακολουθεί να βρίσκεται στο κοινοβούλιο, εξαγνισμένος από τις ψήφους των υποταγμένων ρουσφετολόγων και των διεφθαρμένων συνειδήσεων.
Ζούμε σε καιρούς απαλλαγής του κράτους και του κεφαλαίου από κάθε κοινωνική υποχρέωση και τη μετατροπή κάθε ανθρώπινου δικαιώματος σε εμπόρευμα. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι προστατευόμενο αγαθό αν δεν μπορεί να γίνει εμπόρευμα. Σ’ αυτή τη γραμμή πορεύονται όλες οι κυβερνήσεις, «αριστερές» και δεξιές, ανταγωνιζόμενες ποια θα είναι αυτή που θα κάνει πιο γρήγορα και πιο βαθιά τις αναγκαίες αναδιαρθρώσεις στο κράτος και στις κοινωνικές σχέσεις που θα αποδώσουν στο κεφάλαιο την απαραίτητη κερδοφορία.
Το πολιτικό σύστημα σε όλες του τις διαστάσεις αδυνατεί, όχι μόνο να διαχειριστεί τη νέα πραγματικότητα, αλλά και να την κατανοήσει. Η Αντίσταση είναι μονόδρομος.
Παρατηρώντας λοιπόν τις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο το επίκεντρο της προσοχής πέφτει στην Σερβία.
Στις 1 Νοεμβρίου γύρω στις 11:50 καταρρέει η στέγη στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ και καταπλακώνει 15 άτομα , κυρίως φοιτητές. Τα αντανακλαστικά της κοινωνίας και της φοιτητικής κοινότητας ήταν άμεσα.
Όλα ξεκίνησαν από την Δραματική Σχολή του Νόβι Σαντ, όπου οι φοιτητές έκλεισαν ως διαμαρτυρία τον δρόμο μπροστά από τη σχολή. Κατά την διάρκεια της συγκέντρωσης, δέχθηκαν επίθεση από μπράβους της κυβέρνησης, μεταμφιεσμένους σε «αγανακτισμένους πολίτες» που ήταν ενάντια στο μποτιλιάρισμα. Αυτό πυροδότησε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης, αλλά και θυμού ενάντια στη κυβέρνηση. Στις 25/11 οι φοιτητές κατέλαβαν την σχολή και σύντομα δεκάδες άλλες ακολούθησαν.
Αρνούμενοι να βυθιστούν στην πολιτική απάθεια, μια κατάσταση στην οποία βρίσκονται πολλές χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» από την δεκαετία του 90΄, η πλειοψηφία των πανεπιστημίων της χώρας βρίσκεται υπό κατάληψη, ζητώντας

παραιτήσεις από υπουργούς, την προσαγωγή των υπευθύνων του εγκλήματος, αλλά και την δημοσιοποίηση των εγγράφων της ανακαίνισης της οροφής που ολοκληρώθηκε μόλις μερικούς μήνες πριν, απο μια κινέζικη εταιρία με απευθείας ανάθεση. Τα κατειλημμένα πανεπιστήμια της Σερβίας αποτελούν κέντρο αγώνα και προταγματικής αντίστασης.

Μέσα σε μόλις τρεις εβδομάδες οι φοιτητές ανέστειλαν τα μαθήματα, διαλύσαν όλα τα αντιπροσωπευτικά φοιτητικά όργανα, αυτοοργανώσαν οριζόντια και αμεσοδημοκρατικά τις ολομέλειες, ψήφισαν αιτήματα, σχημάτισαν ομάδες εργασίας και άρχισαν να ασκούν πίεση. Μετακόμισαν στα κτίρια της σχολής και προσάρμοσαν εκεί την καθημερινή τους ζωή. Έχουν στήσει κουζίνες, κοιτώνες, φαρμακεία, εργαστήρια, κινηματογράφους και αίθουσες διδασκαλίας για αυτομόρφωση. Ολα τα πανεπιστημιακά κτίρια της Σερβίας έχουν γίνει κόμβοι πολιτικής αυτοοργάνωσης όλο το εικοσιτετράωρο. Οι φοιτητές έχουν την πλήρη υποστήριξη των συμπολιτών τους, επιβιώνουν από τις δωρεές τους, και κάθε μέρα, άλλες ευάλωτες ομάδες της κοινωνίας αποφασίζουν να συμμετάσχουν στον αγώνα τους.

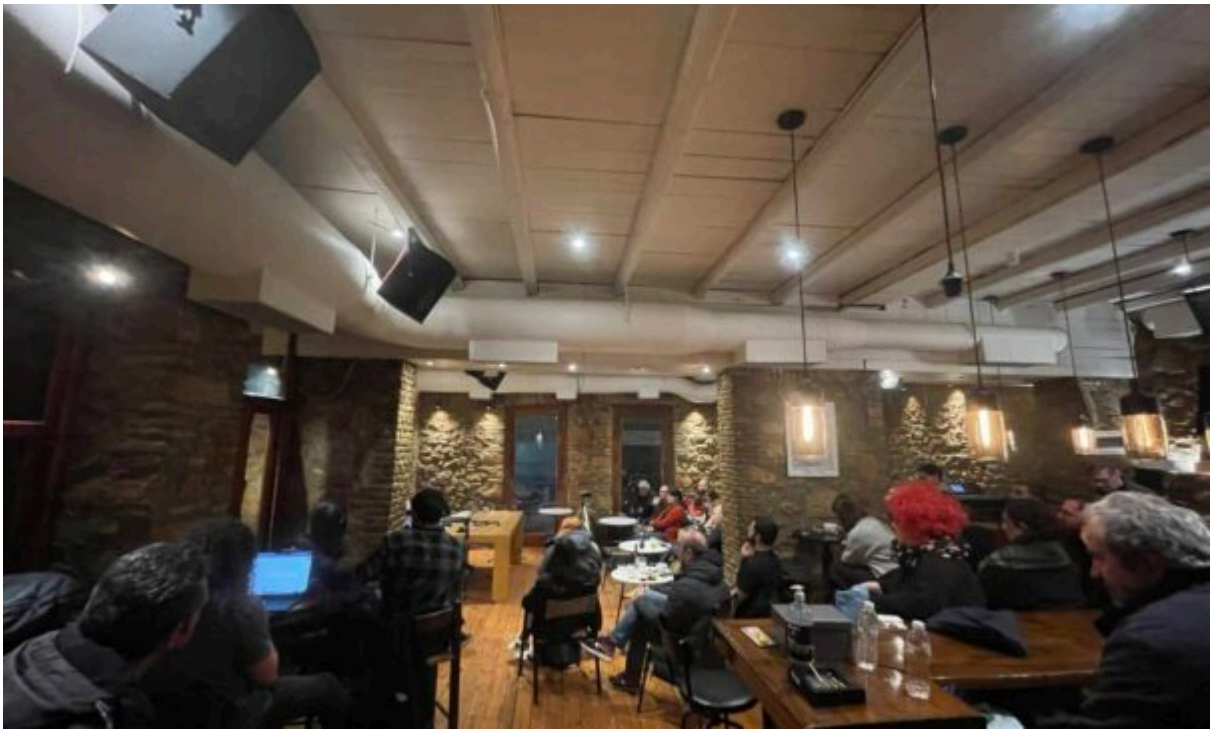
Ο κόσμος βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, η αντιπροσωπευτική δημοκρατία αποτυγχάνει και το μέλλον μας κινδυνεύει. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να πάρουμε τον έλεγχο και να αλλάξουμε την πορεία του κόσμου. Υπάρχουν αμέτρητοι λόγοι για μια κατάληψη, και εσείς γνωρίζετε καλύτερα ποιοι είναι οι δικοί σας.

Ζούμε σε μια εποχή όπου το κράτος και το κεφάλαιο αποσύρονται από κάθε κοινωνική υποχρέωση, μετατρέποντας τα πάντα σε εμπόρευμα – ακόμα και την ανθρώπινη ζωή. Σε αυτή τη συνθήκη, η αντίσταση είναι μονόδρομος.

Η δικαίωση των θυμάτων των Τεμπών, η αλληλεγγύη στους φοιτητές της Σερβίας και η υπεράσπιση του δημόσιου και κοινωνικού ελέγχου στα μέσα μεταφοράς είναι αγώνες αλληλένδετοι. Οι δρόμοι ανήκουν σε εμάς. Στις 28 Φεβρουαρίου βγαίνουμε ξανά στους δρόμους.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΜΠΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΝΟΒΙ ΣΑΝΤ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Self-Governance – The Theory,

the Praxis and the Call to Action (Workshop on Building Autonomy to the People’s Platform Europe Conference in Vienna People’s Platform Europe Conference in Vienna)

Introduction

After our participation in the first-ever *People’s Platform Europe Conference* in Vienna, Austria, from February 14th to 16th, 2025, and in the **workshop** on ***Building Autonomy***, we felt the need to share our **brain,** views and strategic framework—expanded upon with knowledge exchanged during the event with fellow organisations and initiatives across Europe—on the topic of Autonomy and, more specifically, *Self-Governance*. We also focus on how self-governance correlates with the principles of *Self-Sufficiency* and *Self-Defense*, as well as real-world applications of these ideas and the movements that have inspired us. Lastly, we attempt to give our complete answers to the 3 main questions that were posed and discussed collectively during the Workshop’s sessions, also including all the key points that were highlighted.

About the Conference

This conference marked an important step toward creating a transnational, structured, and militant internationalist movement to combat the accelerating threats of capitalist destruction, state repression, rising fascism, and ecological

collapse. More than 800 delegates from 160 organizations and movements, spanning over 30 countries, convened under the slogan: *“Reclaim the Initiative!”*— not simply to analyze the crises of capitalist modernity, but to build concrete strategies for liberation.

Workshops covered a wide range of topics, including *democratic media*, *anti-genocidal struggle*, *methods of organizing and building autonomy*, *youth and feminist movements*, *ecological resistance*, *democratic confederalism*, and *anti-militarism*. The sheer diversity of perspectives and experiences brought together in Vienna highlighted the richness of the struggle and the necessity of coordination across different fronts of resistance.

The lessons from Vienna, however, must not remain confined within the walls of a single conference. We recognize that self-governance does not come from abstract theory alone but from continuous practice, adaptation, and the exchange of experiences between movements. In this document, we seek to contribute to this process by laying out a comprehensive analysis of *self- governance*, its theoretical basis, its practical applications, and the lessons we can learn from movements in Europe and beyond.

A New Internationalism: Beyond Borders, Beyond Nations

This platform is not merely a moment of discussion—it is a foundation upon which we must continue to build an internationalist, anti-capitalist, and anti-patriarchal movement. The Kurdish Freedom Movement and the Democratic Academy of Modernity have shown remarkable organizational capabilities in bringing together revolutionary forces from across Europe. Their ability to orchestrate *multilingual, multi-sectoral, and transnational coordination* at such a level is an inspiration for all self-organized struggles.

However, if we are to move forward effectively, we must overcome the limitations of fragmented resistance. This means breaking free from self-imposed ideological insularity, forging common strategic objectives, and ensuring that our diverse struggles are not merely *parallel* but actively reinforcing one another. As stated in the final part of the conference:

"Let us unite our struggles, perspectives, and capacities, and build the free life that the people of the world and all beings of this planet deserve! Our differences are our strength, not our weakness, and they will only make us stronger on our shared path."

This moment calls for decisive action. The rise of *militarism, fascism, environmental devastation, and mass displacement* is accelerating. We no longer have the luxury of passivity. We must *coordinate, strategize, and organize* across Europe and beyond—learning from past movements, avoiding past mistakes, and remaining steadfast in our refusal of co-optation by the state or liberal institutional frameworks.

Let this document serve as both a contribution to ongoing debates and as a call to action for all those striving toward autonomy and self-governance.

The Anti-Authoritarian Movement, the Theory and the Praxis of Self-Governance

The **Anti-Authoritarian Movement (AK)** is not merely a network of collectives but a living practice of self-determination. It operates outside the logic of state control and market domination, rejecting hierarchical power structures and advocating for Direct Democracy as the means to shape social

autonomy. We understand self-governance as the lifeblood of autonomy, a process of continuous self-institution and collective reorganization from below. It is not about seizing power but about abolishing it, dispersing it back into communities, and ensuring direct participation in all aspects of life.

The Urgency of Self-Governance (Why Self-Governance?)

We live in a time of deep systemic crises—economic, political, ecological, and social. The **neoliberal capitalist system, this capitalist modernity**, has reached its limits, generating widespread **economic, social and gender inequality, social fragmentation, environmental destruction, and escalating authoritarianism,** through its control over life, alienating people from their communities, degrading ecosystems, and maintaining structures of **hierarchy, state oppression, and gendered domination**. However, as the system intensifies its violence in its efforts to avoid collapsing on itself, the necessity for alternatives emerges.

Another world is possible, and more than that—it is already being built. Across the globe, movements are constructing **autonomous self-governing structures** as viable alternatives to the state and market-controlled systems. These structures are **not theoretical exercises**—they are lived realities that reject the inevitability of capitalism and hierarchical governance.

Self Governance – Some Theory

Self-governance, the capacity of individuals and communities to manage their own affairs without external control, is a foundational concept in our political philosophy. It emphasises the importance of autonomy, direct participation, and decentralised decision-making in shaping societies that reflect the genuine will and needs of their members.

At its core, self-governance involves individuals and groups exercising control over their own lives, making decisions through participatory processes that ensure equal input from all members. This approach fosters a sense of ownership and responsibility, as people collectively determine the rules and structures that govern their interactions.

In practice, self-governance manifests in various forms, such as direct democracy, where citizens engage directly in the legislative process, and libertarian municipalism, which advocates for local assemblies managing community affairs. These models prioritise grassroots involvement, aiming to dismantle hierarchical systems that concentrate power and often lead to alienation and disenfranchisement.

A self-governing society is characterised by its commitment to continuous self-reflection and adaptation. Members are encouraged to question existing norms and institutions, fostering an environment where change is driven by collective deliberation and consensus. This dynamic process ensures that the society remains responsive to the evolving needs and aspirations of its members. Therefore self-governance is not just an ideal; it is a **continuous process of self-institution**, a conscious forging of institutions from below that safeguard collective freedom and lay the groundwork for a society unshackled from capitalism.

Moreover, self-governance is closely linked to the concept of autonomy, which entails individuals and communities having the freedom to define their own paths without undue interference. This autonomy is not merely about independence but involves the active creation and maintenance of social structures that embody shared values and goals.

In essence, self-governance advocates for a decentralised approach to societal organisation, where power is distributed among the people, and decisions are made collectively. This framework seeks to cultivate societies that are more

equitable, participatory, and attuned to the authentic desires of their members.

But self-governance must be grounded in substance. For us, this means it must be:

- **Free** – liberated from both the state and market constraints. It cannot be subjected to capitalist exploitation or state administration but must be independently sustained by the communities themselves.
- **Public** – reclaiming and inhabiting the **public sphere** beyond privatisation and state bureaucracy. It is the **common ground** where decision-making occurs transparently, ensuring that governance does not become an elite function.
- **Communal** – ensuring that power flows **horizontally**, through **assemblies** and participatory processes where decisions reflect the collective will of the people. A powerful example of this is **Vio.Me**, the worker-run factory in the city of Thessaloniki, Greece, where the decision on what to produce is being made by the **solidarity assembly** and, the **way of production** is determined by the workers themselves**,** embodying a model where production is determined by the needs of the community rather than profit motives and where knowledge and experience are being respected.

Beyond Capitalism: Towards Ecological and Social Autonomy

Social Ecology and Libertarian Municipalism

Bookchin’s ideas of **social ecology** and **libertarian municipalism** lay the groundwork for understanding self-

governance as an **ecological and directly democratic alternative** to both capitalism and the nation-state.

- The **hierarchical organisation** of society is not inevitable but is socially
- **Direct democracy in decentralised municipal assemblies** is the foundation of true self-
- The **state is inherently oppressive**, as it monopolises decision-making and enforces top-down control.
- **Capitalism is ecologically unsustainable**, as it prioritises endless growth & profit, and capital accumulation over community and ecological well-being.

From this perspective, self-governance requires the **dismantling of centralised state institutions and the creation of federated communes**, where people govern themselves through **face-to-face assemblies** rather than distant bureaucratic structures.

The Radical Imagination and Autonomous Self-Institution

Castoriadis expands on self-governance by emphasizing the **role of imagination and autonomy in shaping society**.

- **Society is self-instituting**: No institution is natural or eternal—every social structure is created and can be changed by collective will.
- **Autonomy means self-legislation**: True democracy is when people **continuously create and re-create** their own social and political institutions.
- **Capitalist alienation must be broken**: Modern capitalist societies suppress autonomy by enforcing passive consumption rather than active participation. Self-governance is **a process, not a fixed system**—a continuous **creation and recreation of institutions based on participatory decision-making**.

Anarchism and Decentralised Power

Chomsky approaches self-governance from an **anarchist and libertarian socialist perspective**, emphasising:

- **Hierarchical power should always be questioned**: The burden of proof must be on those who justify authority, not on those who resist it.
- **Decentralised, federated structures** are necessary for democracy to
- **Mutual aid and solidarity** are natural human tendencies, contrary to capitalist ideology that promotes individual competition.

Here we reinforce the idea that **state power and corporate control are not necessary for organising a functioning society**—rather, self-governance flourishes when people have **equal access to information, decision-making, and resources**.

If self-governance is to be a true alternative, it must **directly challenge the economic system that sustains hierarchy and societal and ecological devastation**. The **capitalist growth model**, which prioritises endless accumulation and profit, has led to **climate catastrophe**, economic inequality and insecurity, social fragmentation and patriarchal oppression. Our response cannot be a mere critique; it must be **a radical counter-strategy** that envisions an **organised exodus** from the economic paradigm of domination.

This shift is embodied in the strategy of **degrowth**, a deliberate transition away from capitalist expansion towards **autonomous, ecological, and democratic societies**.

Degrowth: Both Ecological / Anticapitalist and Societal

Degrowth is **not about austerity or scarcity**, but about **redefining wealth and well-being** outside the capitalist

framework. It prioritises **human and ecological flourishing over profit-driven growth** through:

- **Production for social needs**, respecting planetary boundaries rather than exhausting
- **A radical shift in production relations**, embracing **horizontality** and collective control instead of wage labor and exploitation.
- **A transformation in wealth distribution**, ensuring resources are shared equitably and sustainably across generations.
- **A re-imagining of society**, where value is placed on collective well-being rather than individual accumulation.

A degrowth-oriented society is not one of **scarcity**, but one of **abundance**—abundance of time, autonomy, and shared wealth, where production serves **communities rather than capital.**

The Commons and Peer-to-Peer: Collective Organization Beyond the Market and State

The Commons as the Infrastructure of Self-Governance

The Commons are systems where resources are owned and managed collectively, outside the control of both corporations and states. They are not merely resources or accommodations; they are living **social relationships**, grounded in collective responsibility and shared decision-making.

A commons-based society does not operate on private ownership or state control but on **community stewardship**. There is no universal model—the commons evolve in response to local conditions and needs. The ideology of the Commons aligns

perfectly with **self-governance** because it **removes property from the market and state control** and places it **in the hands of the people**.

Examples include:

- **Traditional / physical commons**, such as a herding or fishing community managing shared lands and waters.
- **Worker-owned cooperatives**, where labor and decision-making power belong to the workers and the solidarity communities.
- **Knowledge Commons** (open-source software and **digital commons**, such as free software movements that create shared resources under licenses like GNU General Public License, education, research).
- **Social Commons** (cooperatives, mutual aid, free housing projects).

The commons represent **a break from industrial-era organisational models**, emphasizing **cooperative production and community governance over hierarchy and competition**. They **ensure economic independence** from capitalist structures, **prevent enclosure**—when corporations or states seize resources for profit and **reinforce democratic control**—resources are governed by those who use them, not external elites.

Examples of the Commons in Action

1. **Community-Owned Energy Cooperatives (Denmark, Spain, Germany)**
    - Instead of **private energy corporations**, communities generate and distribute power
    - Everyone has **a say in how energy is used and distributed**.
    - The system **prioritizes sustainability over profit**.

2. Common Land and Food Sovereignty Movements

- Peasant movements like **La Via Campesina** reclaim land from agribusiness corporations to

grow food for communities rather than export markets.

- Land is **not owned individually**, but held in **common by farmers and cooperatives**.
- **Self-governance emerges naturally**, as communities decide together how to manage the

3. Digital Commons: Free Knowledge Movements

- Wikipedia, Creative Commons, and Free Software projects prove that **knowledge can be governed collectively**.
- No corporation or government owns the knowledge—it belongs to all, and everyone can **contribute to and sustain it**.

Peer-to-Peer: A New Social and Economic Paradigm

Peer-to-peer (P2P) is **a type of social relation;** it is a **social model** rooted in **mutual aid, reciprocity, and decentralised cooperation and exchanges** between individuals and groups without hierarchical mediation. It embodies the **prefigurative politics** seen in both indigenous

societies and modern movements like the **Zapatistas** and **Rojava**, where decentralized networks of people sustain resources **without intermediaries**. It is an **organizing principle** that underpins self- governance. It denotes systems where every person, every member of the community, has the power to contribute to and sustain a shared resource, while also benefiting from it. These relations existed in the earliest human hunter-gatherer societies. (Since the mid-1990s, with the rise of the internet, they are back with a vengeance.)

- **Instead of central authorities** (states, corporations, institutions), P2P structures rely on voluntary, cooperative, and networked interactions.
- **Instead of consumer-producer relationships**, P2P fosters **active participation**—everyone contributes and benefits.

This philosophy aligns with self-governance because **autonomous societies must function without top-down control,** as it:

- **It eliminates hierarchy** by ensuring that everyone has equal access to knowledge, power, and decision-making.
- **It creates resilience**—P2P networks are **harder to dismantle than centralized institutions** because they do not rely on a single node of power.
- **It fosters collective intelligence**, enabling communities to govern themselves without external control.

Peer-to-peer economies **reject extractive capitalism** and instead create horizontal structures where people contribute to and benefit from **shared wealth and knowledge**. Whether in the form of digital collaborations, self-managed workplaces, or community-led food systems, P2P relations reframe the **very meaning of economy and governance**.

Examples of P2P in Self-Governance

1. **Free Software and Open-Source Communities (GNU/Linux, Wikipedia)**
   - No central authority dictates how the software or knowledge is

· Communities collaborate, improve, and distribute resources freely.

- Decisions are **made collectively**, with anyone able to

2. Rojava's Direct Democracy System

- **Power flows horizontally**, with councils and assemblies functioning as P2P decision- making bodies.
- Instead of **centralized governance**, multiple councils share knowledge and decisions **across** different communities.
- Women's organizations **exist independently**, ensuring autonomy in

3. Mutual Aid Networks in Times of Crisis (COVID-19, Climate Disasters)

- Communities **shared food, medicine, and resources** without state
- Organizing was **horizontal**, ensuring no one was in control over
- People **contributed voluntarily**—no one was forced, but everyone

The Bare Minimum: No Seizure of Power, No Hierarchy, Direct Democracy

For **self-governance to flourish**, we must break away from the **state-centric and hierarchical models of past revolutions**. Unlike traditional leftist strategies that sought to **capture and reform state power**, we believe that self-governing movements should prioritise the **dismantling of centralised authority** through the construction of **autonomous alternatives**. This means:

- **Rejecting the seizure of power**—true autonomy does not seek to take over the state, but to **dismantle it by building decentralised alternatives.** It aims to **render it obsolete** by creating **self-sufficient, bottom-up**

institutions that replace it.

- **Anti-hierarchical structures**—ensuring that all social and economic relations are organised horizontally and that power does not concentrate in any elite, party, or leadership class.

· Direct democracy as the foundation—decision-making through open assemblies, rotating responsibilities, and participatory structures

Our movement does not require **a single ideological orthodoxy** or **dogmatic adherence** to a single theoretical framework. What unites us is the commitment to **open, public assemblies**, whether in free social spaces, self-managed workplaces, or broader political movements. We embrace a **pluralism of struggles**, each contributing to the broader goal of **a world without domination**.

Global Inspirations: The Zapatistas, Rojava, and the Ongoing Struggle for Autonomy

AK's perspective on self-governance does not exist in a vacuum. We stand in **solidarity** with global movements that have pioneered autonomous self-management under the most difficult conditions.

- **The Zapatistas in Chiapas, Mexico**, have built a system of **autonomous governance**, rejecting both the state and corporate interests in favor of **collectively-run councils, education systems, and sustainable agricultural practices**.
- They created **Juntas de Buen Gobierno (Good Government Councils)**, rotating governing bodies that ensure no single group monopolizes decision-making, developed a

self-sufficient agrarian economy, practicing communal land ownership and **resisting extractivist capitalism** and built an **anti-patriarchal social structure**, ensuring women's leadership in governance, education, and self-defense.

- Their emphasis on **communal decision-making** and **resistance to extractivist capitalism** provides a model for anti-authoritarian movements worldwide.

- **Rojava's democratic confederalism** has demonstrated that **autonomy is possible even in war-torn regions**. Rooted in **direct democracy, women's liberation, and ecological balance**, Rojava's system actively resists both state oppression and capitalist Its key aspects are:
- **Council-based self-governance, with rotating leadership and direct participation at every level.**
- **Women's self-determination**, with autonomous women's councils and militias (YPJ).
- **Cooperative economies**, rejecting capitalist wage labor in favor of sharedproduction.

- **Ethnic and religious pluralism**, ensuring Kurdish, Arab, Assyrian, Yazidi, and other communities coexist without state-imposed nationalism.
- **Ecological policies**, including reforestation, sustainable agriculture, and anti-extractivist practices.

- Despite ongoing military aggression, their model of self-governance **proves that radical democracy can be defended and sustained in practice**.

These examples show that **autonomy is not just a theory—it is a living struggle**, requiring both **vision and militant defense** against those who seek to crush it.

Further examples of movements that build autonomy and inspire us: The Landless Workers' Movement (MST) – Brazil

The **Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra (MST)** is one of the largest agrarian social movements in the world, fighting for land redistribution and **food sovereignty**. MST occupies unused land and builds:

- **Self-managed farming cooperatives**, based on communal decision-
- **Autonomous education and healthcare systems**, disconnected from capitalist and state
- **Environmental protection initiatives**, ensuring sustainable agriculture rather than corporate monoculture.

MST's commitment to **land justice, agroecology, and collective governance** provides a model for anti-capitalist rural autonomy.

La Via Campesina: Global Food Sovereignty Movement

A transnational peasant movement, **La Via Campesina** unites small-scale farmers, landless workers, and indigenous communities against the **corporate takeover of food production**. Their principles include:

- **Reclaiming land for collective farming**, rather than market-driven
- **Building self-managed agricultural cooperatives**, resisting dependency on capitalist supply chains.
- **Defending indigenous and peasant autonomy**, ensuring traditional farming practices remain outside corporate control.

Their model reinforces that **self-governance is deeply tied to**

economic autonomy, particularly in reclaiming food production from agribusiness.

Vio.Me – Worker Self-Management in Thessaloniki, Greece

Vio.Me, a **worker-run factory in Thessaloniki, Greece**, emerged from the economic collapse of the country's industrial sector. Instead of allowing their factory to close, workers took control and:

- **Operated under direct democracy**, making all decisions in collective
- **Shifted production from industrial adhesives to eco-friendly cleaning products**, serving community needs rather than corporate interests.
- **Integrated solidarity networks**, ensuring community participation in their

Vio.Me exemplifies how **worker self-management** can challenge both **corporate ownership and wage labor exploitation**, laying the groundwork for **self-governed economies**.

These are not future dreams or distant visions, but realities we can build now in liberated spaces, where the potential exists, in free social spaces as they are, and, ultimately, in a society unshackled from capitalism.

But we must sharpen these proposals with the language of a new, defiant perspective. Faced with the unbridled capitalist growth that spawned the climate catastrophe, we must aggressively reverse this destructive trajectory with the strategy of degrowth – an organised exodus from the reign of the economy-centric society, embracing instead the liberating vision of autonomous ecological and democratic societies. The embrace of the commons and peer-to- peer relations is crucial now.

To break free from the ideological baggage and organizational models of industrial society, we embrace contemporary forms of political and organisational structure forged by the Zapatista struggle and, more recently, the autonomous movement of Rojava. Our framework is this: No seizure of power. Anti-hierarchical structures. Direct democracy. This is the bare minimum for the social spaces we occupy (or not occupy). As an anti-authoritarian movement, we refuse ideological dogma. Our foundational principle is the open and public assembly, whether for free social spaces or political assemblies.

The Supporting Pillars of Self-Governance

A. Self-Sufficiency: How Can We Sustain Our Autonomous Spaces?

One of the biggest obstacles to autonomy is **material dependency**—on state funding, on capitalist markets, on external institutions. **How do we sustain ourselves, our movements, and our communities without being pulled back into the logic of the system?**

Strategies for Self-Sufficiency:

3. **Autonomous Economies** – Worker-owned cooperatives, solidarity-based production (e.g., Vio.Me), alternative currencies, and barter networks.
4. **Communal Food Production** – Community farms, permaculture, food-sharing initiatives, and reclaiming abandoned land.
5. **Autonomous Health Care** – Free clinics, mutual aid networks, and reclaiming traditional and herbal medicine to reduce dependence on privatized healthcare.
6. **Liberation from Industrialism** – Resisting capitalist industrial expansion and building **eco- industries** that

respect planetary boundaries.

Projects like **Dunja Social Center in Skopje** showcase how spaces can sustain themselves **outside the capitalist market**, while **solidarity agriculture movements in Europe** prove that **food autonomy is not only necessary—it is entirely possible**.

Yet, **self-sufficiency is not just material—it is also ideological.**

B. Self-Defense: How Can We Protect Our Autonomous Spaces?

In every instance where autonomy is successfully built, it has been met with **aggression**—be it from the state, fascist forces, or internal ideological disintegration. **How do we defend these spaces?**

Self-defense is often misunderstood **solely as physical defense**, but it is far broader—it is **ideological, cultural, and psychological**. It means resisting the **mental colonization of capitalist modernity** and rejecting the false idea that "there is no alternative."

Strategies for Self-Defense:

1. **Community-Based Defense** – Organizing neighborhood patrols and response teams against state repression, police violence, and fascist attacks.
2. **Ideological Defense** – Combatting liberal co-optation, dogmatism, and internal conflicts that weaken movements.
3. **Cultural and Language Defense** – Revitalizing indigenous languages, local histories, and traditional knowledge systems.
4. **Feminist Self-Defense** – Recognizing that **the frontline of self-defense is the fight against patriarchy**. Without **autonomous women's organization**, there can be no real autonomy for anyone.

Movements like **the Kurdish Women's Movement (TJK-E) in Europe** have pioneered **autonomous women's self-defense structures**, ensuring that **liberation is not only collective but deeply gender-conscious**.

C. Organisational Forms: What Structures Can We Use to Build From the Bottom Up?

Building autonomy **requires strategic organisation**. Yet, the left in Europe often struggles with fragmentation, a **fear of structured organization**, and an inability to sustain long-term movements. **How do we overcome these contradictions?**

Forms of Organization for Self-Governance:

4. **Assemblies as Decision-Making Bodies** – Open, non-hierarchical, participatory decision- making must be at the heart of every autonomous structure.
5. **Neighborhood Councils and Communes** – Localized self-management through directly elected councils (e.g., Prosfygika in Athens, the Basque Batzarre).
6. **Confederal Structures** – Connecting local communes into larger **federated networks**, as seen in **Rojava, the Zapatistas, and the IDK network in Germany**.
7. **Parallel Institutions** – Creating alternative educational, healthcare, and economic structures that bypass the state and function independently.

To **build lasting autonomy**, we **must** go beyond protest and direct action—we **must build institutions of our own**.

Challenges in Self-Governance

While these models of self-governance offer hope, they also reveal significant challenges:

1. **External Attacks**: Both movements have faced **constant**

military aggression—the Zapatistas from the Mexican state and paramilitaries, and Rojava from the Turkish military and ISIS.
2. **Economic Blockades**: Without access to state or capitalist funding, sustaining autonomous economies remains difficult.
3. **Internal Contradictions**: Balancing **collective decision-making with efficiency** can be complex. Movements struggle with internal conflicts, ideological rigidity, and maintaining long-term engagement.
4. **Scalability**: How do we expand these experiments beyond regional pockets into broader revolutionary movements?

The Challenge of Liberalisation: Breaking Free from Capitalist Modernity

A critical challenge facing self-governing movements in Europe is **the ideological trap of neo- liberalism; the liberalisation of our struggles**—the idea that isolated individual freedoms are sufficient, while systemic alternatives are dismissed as "unrealistic."

Liberalism presents itself as "democratic," yet it functions to **depoliticise, fragment, and pacify**. It **absorbs** revolutionary potential, turning radical ideas into commodified, harmless versions of themselves.

If we are to **build real autonomy**, we must **reject the liberal tendency** of reducing politics to **individual lifestyles and symbolic actions**. We must **commit to collective struggle** and understand that self-governance is not about individual choice—it is about **shared responsibility and collective transformation**.

Recognizing these challenges **does not mean abandoning self-governance**—instead, it requires **strategic adaptation and learning from historical experiences**.

The Role of the Vanguard: Avoiding Dogmatism, Authoritarianism, and the State Mentality

How Do We Build a Vanguard Without Falling into Hierarchy?

The term **vanguard** has often been associated with **authoritarian structures**, centralized leadership, and rigid ideological control. However, if we revisit the concept **through an anti-authoritarian lens**, a **vanguard does not mean a ruling elite**, but rather a **collective force that pushes ideas and actions forward without imposing them on others**.

To **prevent ideological dogmatism**, we must rethink what **avant-garde organizing** means in the context of self-governance and anti-hierarchical movements. The **role of the vanguard should not be to dictate, but to inspire, experiment, and develop strategies that can be voluntarily adopted by communities.**

Lessons from the Past: Avoiding the Pitfalls of Traditional Vanguardism

Historical revolutionary movements—from **Marxist-Leninist parties** to **centralized labor organizations**—have often replicated the very **hierarchical structures they sought to destroy**. Some key failures include:

- **Centralization of power in the party elite**, leading to bureaucratic
- **Rigid ideological purity tests**, suppressing **plurality of thought** within
- **Replication of state authority**, where the revolutionary organization becomes the **new state apparatus** rather than dismantling state power altogether.

This is where **critiques of authoritarian socialism** are

crucial: a **vanguard should not impose a "correct line" but rather provide an open framework for self-organization**.

The Vanguard as Facilitators of Self-Governance, Not Controllers of It

A **true libertarian vanguard** does not seek to **command but to empower**—it must be **a catalyst for autonomous action**, not a ruling body.

1. The Vanguard Must Be Experimental, Not Absolute

- Instead of **dogmatic correctness**, a **real vanguard embraces experimentation** and adjusts based on **real-world struggles**.
- This means testing **alternative models of governance**, **community resilience**, and **economic self-sufficiency** rather than enforcing **one-size-fits-all solutions**.

2. The Vanguard Must Be Pluralistic, Not Monolithic

- Recognizing that **different communities require different structures** based on their
- The **anti-authoritarian vanguard must embrace multiple tactics**, perspectives, and strategies without forcing **a singular ideological narrative**.

- Feminist movements, indigenous struggles, workers' self-management, and ecological struggles **each have their own forms of leadership and organization— none should be subordinated to a single ideological model**.

3. The Vanguard Must Be Temporary, Not Permanent

- Unlike traditional vanguards that create **self-perpetuating leadership circles**, an anti-authoritarian vanguard must be **constantly evolving, self-dissolving,**

and rebuilding itself through rotation and decentralization.
- This aligns with the principles of **Rojava's Democratic Confederalism**, where leadership is **temporary, accountable, and non-hierarchical**.

The Danger of Adopting State and Capitalistic Mentalities

One of the most subtle yet **dangerous traps** for any revolutionary movement is the **unconscious replication of state mentalities**. Even within decentralized, anti-authoritarian spaces, the logic of the state can creep in through:

- **Bureaucratic managerialism** → When movements become **focused on administration rather than revolutionary action**.
- **Security paranoia & centralized control** → Over-policing of movement members, creating internal hierarchies of who is trusted and who is not.
- **Suppression of dissent** → A refusal to allow internal critique, which leads to a **rigid ideological orthodoxy rather than a living, evolving movement**.

How Do We Avoid Reproducing State Mentalities?

1. **Power Must Be Continuously Dismantled**

- The key difference between **self-governance and statecraft** is that in true self- governance, **no structure should be permanent**.
- Decision-making structures should be **constantly evaluated, rotated, and altered** to prevent consolidation of power.

2. Emphasize Collective Responsibility Over

Leadership

- Leadership should be **functional, not positional**—it exists for **specific tasks, not as a permanent role**.
- **Zapatista governance** follows this principle by rotating community roles and ensuring that those in governance are accountable to the assemblies, not the other way around.

3. **Encourage Internal Critique and Horizontal Accountability**

- Movements must be **self-reflective** and **open to constructive criticism**.
- Internal discussions should **prioritize horizontal debate**, not top-down
- **The dea of autonomy as self-institution** teaches us that every **community must re- invent its governance continuously**—nothing should be set in stone.

The Challenge: Can We Be Organized Without Hierarchy?

Some argue that **without centralized leadership, movements will fall into chaos**. However, history and practice show that **organization does not require hierarchy**—it requires **deep-rooted participation and accountability structures**.

Case Studies of Non-Hierarchical Organization in Action

1. The Zapatistas: Governance Without a State

- No **permanent leadership**—community assemblies rotate
- Decisions are made through **direct participation, not delegation to elites**.
- Structures are **fluid and can be adapted by the people** based on

2. Rojava: Democratic Confederalism

- **Women's autonomous councils prevent male domination** within
- **Multiple ethnic and religious groups self-organize**, ensuring no **centralized nationalism**
- **Committees manage key social functions** (food distribution, education, security)without creating a **bureaucratic state apparatus**.

3. Vio.Me (Greece): Self-Managed Industry Without Bosses

- Workers collectively make decisions **without a management class**.
- Instead of **hierarchical production structures**, all workers share **equal say in economic planning**.
- **Solidarity networks** ensure long-term

The Path Forward: How Can We Build and Sustain Self-Governance?

A. Creating Self-Governing Institutions Locally

We must **build autonomous structures where we live**—starting in **neighborhoods, workplaces, and social spaces**. This includes:

- **Neighborhood Assemblies**: Organizing **direct democratic structures** where decisions are made collectively.
- **Worker Cooperatives**: Reclaiming the means of production through **horizontal economic** structures.
- **Alternative Education Systems**: Creating **schools and**

workshops that promote radical critical thinking and self-management.

B. Expanding Confederal Structures

Individual collectives must **federate into larger structures**, as seen in:

- **The Zapatista Caracoles** (local communities linked into a larger network).
- **Rojava's Council System** (local assemblies connected into regional and confederal councils).

· The historical example of the Spanish anarchist communes (CNT-FAI), which coordinated thousands of self-managed communities.

C. Emphasizing Women's Liberation and Ecological Sustainability

No real self-governance is possible **without addressing patriarchy and environmental destruction**.

- **Women's assemblies and self-defense structures** (as in Rojava).
- **Decentralized, regenerative food systems** that ensure independence from capitalist

D. Defending Our Spaces and Movements

As history has shown, autonomous zones will always be attacked. Self-defense is not just military—it is ideological, economic, and cultural.

- **Countering state repression** through strong community
- **Rejecting co-optation by NGOs and liberal politics**.
- **Building long-term resilience rather than short-term activism**.

A Call to Action

The fight for self-governance is not about **resistance**—it is about **creation**. The task before us is to build, sustain, and expand these liberated spaces. We must challenge capitalism not just in rhetoric but in **material, everyday practice**.

Autonomy is not something we wait for—it is something we do.

From worker-run factories to digital commons, from grassroots ecological initiatives to neighborhood assemblies, self-governance is already emerging. Our role is to **defend, refine, and expand it**—not in the future, but **now**.

The task before us is to:

- **Expand autonomous zones and free social**
- **Build infrastructures of self-**
- **Develop strong ideological foundations against state co-**
- **Unite struggles through confederal structures, ensuring strength in This is not just resistance—it is creation.**

Let us **build a world beyond capitalism and the state, not as a distant dream but as an immediate, practical reality.**

Autonomy is not something we wait for—it is something we do. Now.

The world we seek **will not be given to us—it has to, and it will be made by us.**

##

Attempting to Answer the 3 Questions from the Workshop of “Building Autonomy” :

(1) What suggestions do we have for the existing organisations?

1. Strengthen Internal Democracy →

- Move beyond representative leadership models and ensure direct
- Implement **rotational leadership structures** to prevent bureaucratic
- Develop mechanisms that ensure all members can actively shape the movement’s direction.

2. **Strengthen horizontal networks** across movements to avoid **Create Stronger Networks to Avoid Isolation**

- Establish a **network of self-defense and solidarity across Europe**, connecting

○ Form a logistical and financial support network to overcome economic dependency.

- Expand mutual aid structures that **connect neighborhoods, workplaces, and feminist struggles**.

3. Develop Confederal Structures →

- Link local initiatives into federated networks for greater strength and a united front against state repression.
- Ensure that local assemblies and projects **have autonomy while remaining interconnected**.

4. Establish **training and educational spaces** to deepen political and organisational knowledge →

- Establish **training and educational spaces** to deepen **political and organizational**
- Share and develop different **techniques for self-organization and direct**
- Encourage **study groups and reading circles** to strengthen ideological

4. **Embed Anti-Patriarchal Practices** → Encourage education over gender inequalities, feminist movements to minimise gender stereotyping, and establish autonomous women's spaces:

- Establish **autonomous women's structures** within
- Ensure movements **do not reproduce patriarchal dynamics** in leadership and decision-making.
- Dismantle **gendered divisions of labor** in organizing

6. Increase Economic Autonomy →

- Develop worker-run cooperatives and commons-based goods production to break dependency on external funding.

○ Encourage collective financial strategies, such as community-based crowdfunding, solidarity funds, and cooperative economies.

- Use **profits from community-run projects** for political work (e.g., Swedish commons model).

7. **Expand Mutual Aid Networks** → Strengthen community ties by ensuring access to (basic needs) food, housing, and healthcare.
8. **Develop Confederal Structures** → Link local initiatives into federated networks for greater strength and a united front against the system. **Develop defense Strategies Against Co- Optation:**

- **Resist state and institutional co-optation**, particularly from NGOs, political parties, and academia.

- ◦ Build independent communication networks to avoid reliance on corporate social media platforms.

9. Implement **rotational leadership structures** (where needed) to prevent bureaucratic stagnation. Every role is **revocable** (inspired by Zapatistas Good Government Councils (Juntas de Buen Gobierno)).

(2) What can we learn from European Praxis? How can we create a brain of praxis and action?

Lessons from European Struggles[1]:

1. **Self-governance is possible when rooted in local**

- **Example:** *Neighborhood Councils* in Italy, Greece, and Germany have shown that self- managed community structures can effectively **govern and sustain local needs**, from food distribution to public safety.

2. Occupation and communal living build long-term resilience.

- **Example:** *Prosfygika (Greece)*—a self-organized, multi-ethnic squat that has resisted state eviction for decades, demonstrating the power of **occupation as a political strategy** against state violence.

3. Direct democracy strengthens resistance against hierarchical and bureaucratic co-optation.

- **Example:** *IDK (Germany)* has implemented democratic confederalism at a local level, showing how **council-based governance and consensus decision-making** can function beyond the state model.

4. Expropriation and reclaiming of abandoned spaces provide essential infrastructure for autonomy.

- **Example:** *Self-Organized Housing Projects* in Italy and Spain have transformed occupied buildings into **permanent, self-managed community spaces**, providing housing, cultural spaces, and public services outside the state and market

5. Anti-fascist networks provide crucial defense against far-right and state repression.

- **Example:** Anti-fascist groups across Europe have created **decentralized, rapid- response networks** to counter growing right-wing violence, while **integrating self-defense strategies** into broader community organizing.

6. Linking struggles internationally enhances movement resilience and knowledge- sharing.

- **Example:** *La Saó (Catalonia)* and *Comité Valenciano de Solidaridad con el Rojava* have developed **transnational solidarity strategies**, linking **European struggles with anti-colonial and anti-imperialist movements worldwide**.

7. Migrant and refugee solidarity must be an integral part of self-governance efforts.

[1] *This list includes only a few examples from a handful of organizations. We strongly encourage further research into all the participating organizations and their remarkable praxis, strategies, and contributions to autonomous self- governance across Europe and beyond.*

- **Example:** *Catania Solidale Col Popolo Curdo* and *Dunja Social Center* in Macedonia are key examples of how movements **center refugee and migrant-led initiatives** while rejecting borders and state violence.

8. Feminist and anti-patriarchal organizing must be a structural part of self-governance, not a secondary issue.

- **Example:** *Feministisches Bündnis Heidelberg* and *Non Una Di Meno Torino* have demonstrated how **self-managed feminist spaces and assemblies** play a fundamental role in ensuring gender liberation is central to all autonomous organizing.

9. Self-sufficiency in resources and finances increases autonomy from capitalist structures.

- **Example:** *RiseUp Wien* and *Centri Sociali del Nord-Est* have implemented **cooperative economic structures** to fund their activism outside of state and corporate control, while fostering **solidarity economies and mutual aid networks**.

10. Education and political formation are critical for sustaining long-term autonomy.

- **Example:** *Platform C (Netherlands)* and *Ya Basta! Êdî Bese!* have prioritized **political education, skill-sharing, and ideological training** to ensure movements remain self- aware, adaptable, and resistant to state co-optation.

11. Self-defense against repression must be embedded in autonomous organizing.

- **Example:** *Ararat Collective (Berlin)* and *Internationalist Youth Commune of Turin* have helped integrate **self-defense strategies, legal support, and security culture**

into radical organizing to **protect movements from state surveillance, police violence, and far-right attacks**.

12. Developing federated structures prevents isolation and fragmentation.

- **Example:** *Spazio Antagonista Newroz (Pisa) + CUA* are working toward creating **regional and transnational confederations** that enable local struggles to coordinate beyond their immediate environment, strengthening **collective decision-making and direct democracy at scale**.

13. Reclaiming land and food production is key to breaking capitalist dependence.

- **Example:** *Coscienza Verde (Italy)* and *Social Center Solidaria* have engaged in **land occupation, cooperative agriculture, and sustainable food production**, creating **alternatives to capitalist food systems**.

14. Building the infrastructure of resistance requires constant adaptation.

- **Example:** *Non Una Di Meno Torino* and *Dunja Social Center* have shown the importance of **continuously developing methods, structures, and networks** that **respond to repression, changing political conditions, and movement needs**.

AK’s Praxis & Activism:

A key example of **free social spaces, squats, and migrant solidarity initiatives**. AK and similar groups have:

- Hosted and supported **undocumented migrants** with shelter, food, and legal
- Created **self-managed free social spaces** that function as **cultural, political, and educational hubs**.

- Organized **direct action movements** against police violence, gender oppression, and the privatization of public spaces.
- Implemented **anti-patriarchal frameworks**, ensuring the **active participation of women and gender minorities in decision-making.**

Building the Brain of Praxis:

1. **Cross-Movement Coordination:**

- Build **stronger ties** and connect feminist, environmental, anti-racist, and communal struggles into **a shared strategy**.
- Form a **European-wide organizational structure** that facilitates real-time

communication, resource-sharing, and collective strategy development.

2. **Political Education & Popular Assemblies:**

- Create **a shared ideological framework** that unites different struggles without enforcing rigid dogma.
- Use community-led **workshops, world cafés, and skill-sharing events** to continuously refine tactics and strategies and **expand political education**.

- Establish **popular assemblies** in occupied and free social spaces, using them as hubs for theoretical reflection and collective decision-making.

- Avoid ideological rigidity while ensuring **a strong anti-capitalist, anti-statist foundation** for movements.

3. Resisting State Mentality & Bureaucracy:

- Avoid structures that **replicate the hierarchical logic of the state**.
- Ensure leadership roles remain **temporary, revocable, and**

directly accountable to assemblies.

- Maintain horizontal structures **without defaulting to ineffective liberal consensus models** that paralyze decision-making.

4. Resilience Against Co-Optation:

- Develop **alternative media platforms** and **secure communication networks** for coordination across borders.
- Strengthen **autonomous media platforms** to resist the **co-optation of radical struggles by NGOs and institutional funding** and to **counter legal and physical repression**.

Key Takeaway: To create a "brain of praxis," **we must integrate theoretical understanding with hands-on organizing**, learning from existing models while developing new strategies tailored to local conditions. We must combine historical lessons, existing autonomous practices, and ongoing struggles into a unified yet decentralized counterpower. Our movements must remain flexible, avoiding dogmatic stagnation, bureaucratic centralisation, and ideological purism. They must be rooted in lived struggles, adapting to evolving conditions while staying committed to revolutionary transformation.

(3) What forms of organisation, initiatives, and methods can we use after the platform?

1. **Federated Assemblies** →Establish **horizontal local councils** that make decisions collectively and are linked through **confederalism**.
   - Avoid **centralized authority** by ensuring **rotational leadership and accountability** within assemblies.
   - Base organizing on **direct democracy**, where every member has an equal say in

- Link these assemblies across different **regions and struggles**, creating

interconnected autonomous networks similar to Rojava's system of councils.

- Ensure that **autonomous regions** can function independently while still maintaining solidarity and mutual aid agreements.

2. **Federation of Autonomous Zones** → Connecting local struggles into larger confederations, following the model of Rojava's system of councils.

- Connect different **liberated spaces, occupations, and cooperative projects** into a

broader **European confederal network**.

▪ Ensure continuous exchange of knowledge, resources, and tactical support

between different self-governing zones.

- Develop a **mutual aid system** where food, healthcare, and housing are collectively shared and managed.
- Establish a **network of self-defense to protect liberated zones** from state and far- right violence.

3. **Communal Land Projects** → Developing community-owned food, housing, and energy resources for self-sustainability and self-sufficiency.

- Establish **cooperative agricultural projects**, urban gardens, and decentralized food networks.

- Reclaim **abandoned land and buildings** for collective housing and self-sufficient
- Integrate **eco-industrial methods** that promote local sustainability rather than industrial exploitation.
- Learn from models such as **Zapatista agro-ecology and Kurdish communal production** to ensure food sovereignty.

4. **Commons-Based Economic Networks** → Expanding

community-owned resources and peer-to-peer production as a counterweight to capitalist dependency.

- Promote **solidarity economies** where goods and services are produced for communal well-being, not profit.
- Create **worker-run cooperatives** where labor is collectively organized, removing the power of bosses and capitalists.
- Develop **alternative trade systems**, such as time-banks, barter networks, and mutual credit cooperatives, to move beyond the capitalist financial system.
- Encourage **community-led funding initiatives**, including **crowdfunding and cooperative financial structures**, to sustain autonomous projects.
- Establish **self-organized social security systems** to provide healthcare, education, and housing outside of state institutions.

5. **Autonomous Women's and Femininities' Structures** → Parallel organising spaces to dismantle patriarchal control, gender violence, sexuality Get rid of misogynistic, LGBTQ+-phobic behaviours that exist inside our movements and initiatives. We must break free from internalised patriarchal practices and mentalities.

- Build **autonomous spaces** where women, queer, and non-binary people can organize **independently,** .
- Ensure movements **do not reproduce patriarchal dynamics** in leadership and decision-making.
- Implement **feminist self-defense groups** and anti-patriarchal training to **combat gender-based violence**.
- Challenge **gendered divisions of labor** and ensure that women and marginalized groups have equal access to resources and organizing spaces.
- Dismantle **misogynistic, LGBTQ+-phobic, and patriarchal behaviors** within all our movements.

- Strengthen **international feminist solidarity networks** between autonomous

6. **Worker Self-Management** → Expanding cooperative production to sustain self-governing economies

- Expand **self-managed workplaces** where workers control production, wages, and organization.

- Encourage **cross-sectoral cooperation** between worker-controlled industries, farms, and services.
- Develop **autonomous labor unions** that fight against exploitation while building alternative economic structures.
- Build **cooperative supply chains** that function outside of capitalist markets, ensuring fair and collective trade.

7. **Self-Defense Networks** → Developing mutual defense strategies against state repression, gender-based violence and far-right violence. Instant communication and awareness of struggles in Europe can lead to **multi-faceted** and **widespread** resistance against the suppression of our movements, initiatives and endeavours.

- Establish **collective defense strategies** against state crackdowns and other

▪ Form rapid-response networks to coordinate resistance across multiple regions.

- Use **secure communication tools and digital security protocols** to protect movements from surveillance and safely coordinate synchronised actions and activism (e.g. simultaneous protests, boycotts etc).
- Strengthen **legal and political support structures** for arrested and persecuted
- Encourage **militant yet community-oriented defense models** that do not fall into authoritarianism and isolationism.

8. Set up networks for **Communication, Media, and Counter-Hegemony →**

- Create **independent media networks** to break away from corporate social media
- Develop **digital platforms, encrypted channels, and radical news outlets** to amplify struggles and counter state narratives.
- Strengthen **inter-movement communication strategies** to prevent isolation and
- Establish **a network of alternative publishing, research, and historical documentation** to preserve and transmit radical knowledge.

9. **Popular Assemblies, Political Education & Collective Learning Spaces**→ Creating ideological clarity through political education and community participation.

- Set up **popular assemblies** as permanent spaces for **education, discussion, and decision-making**.
- Make **political education a daily practice**—teach people how to organize, resist, and sustain autonomy.

▪ Promote self-managed schools, radical pedagogy, and anti-authoritarian education models.

- Develop **workshops, reading circles, and skill-sharing programs** to train new organizers and prevent ideological stagnation.
- Use **non-hierarchical education** to break the state's monopoly on knowledge

10. **Avoiding Authoritarianism & State Mentalities in Organization**→ One of the **greatest dangers** in building self-governing structures is the **unconscious adoption of state-like behaviors**, even in radical movements. To counter this:

- **Reject the "seizure of power" mindset**—focus on dismantling power structures, not taking control of them.
- Ensure **leadership is always collective, temporary, and revocable** to avoid bureaucratic stagnation.

- Avoid **ideological dogmatism**—encourage **critical thinking, debate, and adaptability** in movements.

▪ Resist the professionalisation of activism—keep organizing rooted in everyday people and their struggles.

- Ensure that **movements do not replicate the rigid structures of the state** under the guise of efficiency or discipline.
- Maintain **open and public assemblies** as the foundation of decision-

The concept of **Free Social Spaces** are at the heart of this approach, from our perspective. These are self-organized spaces that encompass all of the above; spaces where individuals and groups can come together to share ideas, resources, and support without interference from external authorities.

These are not just physical locations but arenas for collaboration, experimentation, and resistance. They embody direct democracy and mutual aid, serving as environments where individuals can come together to reimagine and reshape their lives without external domination. Managed collectively and free from commercial or institutional interference, these spaces foster a spirit of inclusivity and solidarity. They are cultural hubs where workshops, discussions, and skill-sharing sessions take place, creating a fertile ground for building a better society. For us, Free Social Spaces are catalysts for wider societal transformation rather than secluded havens, and the challenge lies in avoiding the pitfalls of isolationism that have plagued similar movements in the past. We advocate transcending “safe spaces” by actively engaging with societal concerns, creating alliances across communities, and embedding self-organized initiatives into the fabric of everyday life. To overcome isolation, the focus must be on inclusivity and the amplification of voices from marginalised communities,

ensuring that autonomy is a shared and expanding reality rather than a secluded experiment.

Recognizing Different Realities, Contexts, and Capabilities in Self-Governance

As we work toward building autonomous and self-governing structures, it is **crucial to acknowledge the vastly different political, social, and historical contexts** in which movements operate across Europe and the world. The struggles faced in one region may differ significantly from those in another, and our approach must be **adaptable, sensitive, and non-universalizing**.

For example, in **Western European countries**, a central aspect of radical movements is the fight against their governments' **historical and ongoing imperialist policies**, corporate globalism, and the deep entrenchment of **liberalism as a form of pacified oppression**. In contrast, in **Balkan and Eastern European countries**, the focus often shifts toward struggles against **economic neocolonialism, ethnic-nationalist tensions, and the ongoing consequences of post-socialist privatization** that devastated working-class and communal structures. These historical distinctions shape **how self-organization emerges**—what is feasible in one place might be impractical or even dangerous in another.

Beyond regional differences, we must also recognize the **varying capacities and risks individuals face** within our own movements. A **migrant without legal papers** engaging in a protest or direct action risks **immediate deportation, imprisonment, or even death**—a risk far greater than that faced by a citizen of the same country[2]. Similarly, women, LGBTQ+ people, and racialized individuals often bear the brunt of **state repression and fascist violence**, requiring different

strategies for self-defense and engagement. This is why our organizing must **always be intersectional and adaptive**, never forcing individuals into actions that disproportionately endanger them.

Understanding these layers of context—historical, political, geographical, and personal—is key to developing a flexible and truly liberatory and non-authoritarian (anti-authoritarian)

framework for self-governance, one that does not impose rigid models but instead adapts to the struggles, capacities, and realities of those involve

[2] *Here we must emphasise that we have to reject the nation-state's concept of **"citizens"** and **"non-citizens / foreigners"**—a framework designed by the state to justify oppression and violence against those it deems disposable. Borders, nationalities, and legal statuses are artificial tools of control, and our self-governing structures must actively dismantle these divisions rather than reproduce them. True self-governance must be rooted in radical solidarity, where no one is excluded or forced into invisibility for the sake of strategy or convenience.*

Conclusion: Toward a Coordinated Common Struggle for True Autonomy

Because of the **varied realities, struggles, and capabilities** that exist across different regions and communities, our movements **must embrace openness, communication, and the constant exchange of tools, narratives, and strategies**. While each local movement may focus on a different aspect of

combating transnational capital, state oppression, and the nation-state's suppressive structures, in truth, these struggles are **not separate but interconnected facets of a shared fight for autonomy and self-governance**. The repression faced by a landless farmer resisting corporate extraction in Latin America is intrinsically linked to the struggles of migrants facing brutal border regimes in Europe or factory workers fighting exploitation in the heart of capitalist metropoles.

To **truly dismantle the power structures that oppress us**, we must **coordinate and weave our seemingly distinct struggles into a common front**. This does not mean enforcing a single ideological model or rigid blueprint, but rather **creating a flexible and evolving network of resistance and self-organization**—a **living, breathing infrastructure of autonomy** that is **constantly learning from itself**.

On this **theoretical basis**, all self-organized movements and initiatives must also **document, articulate, and share their paradigms and experiences**—how they have **applied the brain of self-governance** within their own **unique social, political, and historical environments**. By doing so, we create **a repository of collective knowledge**, making it easier for others to **analyze, reflect upon, and adapt** these ideas to their own conditions. Future and current movements facing **similar sociopolitical conditions** will **not have to start from zero**—they can **stand on the shoulders of past struggles, immediately applying solutions and accelerating their ability to resist, organize, and grow**.

If we truly wish to **build autonomy and self-governance beyond the state and capitalism**, we must ensure that **our struggles are not fragmented, but interconnected**. By actively organizing and coordinating beyond borders, **we strengthen the resilience of every autonomous initiative**, making it harder for oppressive forces to isolate and crush them. Our future lies in the **continuous exchange of ideas, the deepening of**

strategic coordination, and the unwavering commitment to collective liberation.

Photos from the *People's Platform Europe Conference* in Vienna

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ

ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΕΣ;

Πηγή Contre Attaque

– Και γιατί η ακροδεξιά στηρίζει το Ισραήλ ενώ μισεί τους Εβραίους και τις Εβραίες –

Πριν από λίγα χρόνια, αυτό φαινόταν αδιανόητο. Βέβαια, γινόμασταν μάρτυρες της επιστροφής μιας ύπουλης, αναθεωρημένης, «αποδαιμονισμένης» ακροδεξιάς. Όμως το 2025, πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια: ο φασισμός και ο ναζισμός στην ιστορική τους μορφή, που οδήγησαν στον πόλεμο, το Ολοκαύτωμα και τη βαρβαρότητα στη δεκαετία του 1930 και του 1940, επιστρέφουν δυναμικά σε όλη τη Δύση, πολύ πέρα από περιθωριακούς κύκλους.Έχουμε πλέον μια πανίσχυρη ακροδεξιά που χαιρετά ναζιστικά, που αρνείται τα στρατόπεδα εξόντωσης και που καλλιεργεί έναν βαθύτατο αντισημιτισμό. Κι όμως, αυτή η ακροδεξιά είναι
σύμμαχος με το Ισραήλ, κάτι που δεν είναι ασυμβίβαστο. Εξηγήσεις.

· Στήριξη στην AfD

Κάνοντας ναζιστικό χαιρετισμό το βράδυ της ορκωμοσίας του Τραμπ, ο Έλον Μασκ προέβη σε μια υπολογισμένη πρόκληση: στόχος του ήταν να κανονικοποιήσει αυτή τη χειρονομία και να απαξιώσει την καταγγελία του ναζισμού. Ο δισεκατομμυριούχος δήλωσε: «Είναι ξεπερασμένο, κουραστικό αυτό το πράγμα να συγκρίνουμε τους πάντες με τον Χίτλερ». Είχε ήδη ισχυριστεί ότι πρέπει να «πάψουμε να βλέπουμε τον Χίτλερ ως το απόλυτο κακό».Μετά τη χειρονομία του, το πήγε ένα βήμα παραπέρα δημοσιεύοντας ένα tweet, που είχε like από δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, γεμάτο ναζιστικά λογοπαίγνια, με τα ονόματα των αξιωματούχων του ναζιστικού καθεστώτος. Επρόκειτο λοιπόν για μια σκόπιμη, τακτική πράξη. Ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο επαναφέρει στη μόδα τον ναζιστικό χαιρετισμό ενώ το παίρνει στα στην πλάκα. Εξομαλύνει το κακό, κυριολεκτικά.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Έλον Μασκ, λοιπόν, παρέχει την πλήρη υποστήριξή του στην AfD, «Εναλλακτική για τη Γερμανία», το γερμανικό νεοναζιστικό κόμμα που γνωρίζει μια ιλιγγιώδη άνοδο τα τελευταία χρόνια. Μόλις στις 25 Ιανουαρίου, παρενέβη σε μια συγκέντρωση του κόμματος.Η AfD προχωρά με ξεδιάντροπο τρόπο, ανακυκλώνοντας ανοιχτά τους οπτικούς κώδικες του Τρίτου Ράιχ. Για παράδειγμα, μια αφίσα που κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια των εκλογών στη θουριγγία δείχνει μια οικογένεια με

ομοιόμορφα ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, με τους δύο γονείς να χαιρετούν με το δεξί χέρι τεντωμένο, σχηματίζοντας ένα προστατευτικό σπίτι πάνω από τους απογόνους τους. Ένα προφανές νεύμα στον ναζισμό.Μια άλλη αφίσα χρησιμοποιούσε τη λέξη «lebensraum» για να περιγράψει το γερμανικό βιότοπο. Στη χιτλερική Γερμανία, το «lebensraum» – που μπορεί να μεταφραστεί ως «ζωτικός χώρος» με βιολογική έννοια, ή φυλετικός βιότοπος – ήταν μια κεντρική έννοια, που δικαιολογούσε την προσάρτηση της Ανατολικής Ευρώπης για να δοθεί στον άριο λαό, ενώ παράλληλα εξαλείφονταν οι κατώτερες φυλές και υποδουλώνονταν οι σλάβοι.

· **«Camp Auschwitz»**

Ανάμεσα στους εκατοντάδες ταραχοποιούς της ακροδεξιάς που συνελήφθησαν μετά την επίθεση στο Καπιτώλιο το 2021, και που μόλις έλαβαν χάρη από τον Ντόναλντ Τραμπ, υπάρχουν πολλοί νεοναζί ακτιβιστές. Για παράδειγμα, ένας ορισμένος Κιθ Πάκερ, ο οποίος φωτογραφήθηκε να φοράει ένα μπλουζάκι «CAMP AUSCHWITZ» κατά τη διάρκεια της επίθεσης, με τη φράση στα αγγλικά «η εργασία απελευθερώνει», τη ναζιστική φόρμουλα που ήταν γραμμένη στην είσοδο του στρατοπέδου θανάτου.

· Το Ολοκαύτωμα είναι μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων»

Άλλος φίλος του διδύμου Τραμπ-Μασκ: ένας ορισμένος Νικ Φουέντες, influencer νεοναζί. Τον Ιανουάριο του 2019, ο τελευταίος είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο μια ομιλία στην οποία συνέκρινε το Ολοκαύτωμα με μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων». Το 2021, είχε αποκλειστεί από το Twitter και είχε δηλώσει, σε μια παρέμβαση στο Τέξας, ότι δεν είχε «τίποτα να χάσει. Αυτή θα είναι η πιο ρατσιστική, σεξιστική, αντισημιτική και αρνητική για το Ολοκαύτωμα ομιλία αυτό το Σαββατοκύριακο». Το 2022, ο Φουέντες εξυμνούσε τον Αδόλφο Χίτλερ, διασκεδάζοντας με το γεγονός ότι τα μέσα ενημέρωσης είχαν συγκρίνει τον Βλαντιμίρ Πούτιν με τον Χίτλερ, αναφωνώντας: «σαν να μην ήταν καλό πράγμα».Ο Νικ Φουέντες συμμετείχε επίσης στις συγκεντρώσεις που οδήγησαν στην επίθεση στο Καπιτώλιο. Το 2022, όταν ο Έλον Μασκ αγόρασε το Twitter, επανενεργοποίησε τον λογαριασμό αυτού του influencer, όπως και χιλιάδων άλλων με τις ίδιες ιδέες.

Στις 6 Νοεμβρίου 2024, ο Φουέντες χαιρόταν για τη νίκη του Τραμπ σε ένα βίντεο με τίτλο «Το σώμα σου, η επιλογή μου», όπου δήλωνε απευθυνόμενος στις γυναίκες: «Οι άνδρες κερδίζουν ξανά! […] Θα σας κρατήσουμε κάτω για πάντα. Δεν θα ελέγξετε

ποτέ το σώμα σας!». Λίγες ημέρες αργότερα, χτύπησε μια φεμινίστρια ακτιβίστρια.

· Η αριστερά δαιμονοποιείται

Με τόσο συντριπτικά στοιχεία, θα περίμενε κανείς ότι ο Τραμπ, ο Μασκ και τα δίκτυά τους θα θεωρούνταν παγκοσμίως νεοναζί, ότι θα καταδικάζονταν, θα απομονώνονταν από τα έθνη, θα λοιδορούνταν από το Ισραήλ και από όλες τις μνημονικές δομές. Δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά.

Οι πλουσιότεροι και ισχυρότεροι άνθρωποι στον κόσμο πήγαν στην ορκωμοσία του Τραμπ. Ο Έλον Μασκ συνεχίζει να αποθεώνεται, τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης κατάφεραν ακόμη και να αμφισβητήσουν τον ναζιστικό χαιρετισμό του ιδιοκτήτη της Tesla.

Αντίθετα η δαιμονοποίηση ασκείται στην αριστερά, στους υποστηρικτές της Παλαιστίνης, που κατηγορούνται καθημερινά για αντισημιτισμό χωρίς την παραμικρή ένδειξη αποδείξης. Ας πάρουμε το παράδειγμα των γαλλικών μέσων ενημέρωσης: έχετε ακούσει το ένα δέκατο της δαιμονοποίησης που ασκήθηκε στον Μελανσόν σε σχέση με τον Τραμπ; Προφανώς, όχι. Είναι λιγότερο σοβαρό να αποκατασταθεί το Άουσβιτς από το να υπερασπιστείς τη Γάζα. Η κυριαρχία της αναστροφής είναι ολική, τα γεγονότα και η αλήθεια έχουν καταργηθεί.Ακόμη πιο απίστευτο, τουλάχιστον φαινομενικά, ο Τραμπ και ο Μασκ είναι οι μεγαλύτεροι σύμμαχοι του Ισραήλ. Άλλωστε, η κυβέρνηση του Νετανιάχου δεν σταματά να συγχαίρει τον νέο πρόεδρο των ΗΠΑ.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Γιατί αντισημίτες, μερικές φορές ακόμη και νοσταλγοί του Χίτλερ, υποστηρίζουν το Ισραήλ; Αυτό φαίνεται τρελό, αλλά είναι πολύ απλό: η δυτική άκρα δεξιά αγαπά το Ισραήλ για τον ίδιο λόγο που μισούσε τους Εβραίους πριν από 100 χρόνια. Ο ευρωπαϊκός αντισημιτισμός έβλεπε τους Εβραίους ως «ξεριζωμένους», «κοσμοπολίτες», χωρίς κράτος, ύποπτους εκ φύσεως, αφερέγγυους και θεωρούμενους ως δυνητικά επαναστάτες, άρα αδύνατο να αφομοιωθούν.Η ίδια άκρα δεξιά είναι αυτή που λατρεύει το Ισραήλ ως ένα στρατιωτικοποιημένο, θρησκευτικό κράτος, ριζωμένο σε μια περιοχή, επεκτατικό και ρατσιστικό. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση, ακόμη κι αν αυτό φαίνεται ακατανόητο: οι φασίστες είναι αντισημίτες για τους ίδιους λόγους που είναι φιλο-Ισραηλινοί!Κατ’επέκταση μια χώρα όπως η Ινδία, με ηγέτη τον Ναρέντρα Μόντι, μέλος του BJP, ενός εθνικιστικού και ρατσιστικού κόμματος, εμπνευσμένου από τα

φασιστικά κόμματα της δεκαετίας του 1930, είναι ένας απόλυτος υποστηρικτής του Ισραήλ.Ομοίως, ο Χαβιέρ Μιλέι, ακροδεξιός πρόεδρος της Αργεντινής, φιλο-Ισραηλινός και επιθυμώντας να μεταστραφεί στον Ιουδαϊσμό, μιλά για μια “αθώα χειρονομία” σχετικά με τον Μασκ.
Γινόμαστε μάρτυρες ενος συνασπισμού εθνικιστών υπέρμαχων της λευκής υπεροχής σε όλο τον κόσμο, είτε βρίσκονται στο Ισραήλ, στην Ευρώπη ή στην Αμερική, ενωμένοι από την ίδια ορμή: να αποικίσουν, να σκοτώσουν, να εκδιώξουν, να συντρίψουν τους πιο αδύναμους.Η συμμαχία των φασιστών όλων των χωρών επιτρέπει στους δυτικούς νεοναζί να αποφύγουν τις κατηγορίες για αντισημιτισμό – παρά την κοινή λογική – αφού έχουν την υποστήριξη της ισραηλινής κυβέρνησης. Και αντίθετα αυτό επιτρέπει τη δυσφήμιση της αριστεράς και των αντιαποικιοκών, που πάντα αγωνίζονταν ενάντια σε όλες τις μορφές ρατσισμού.
Το να λες την αλήθεια φαίνεται, περισσότερο από ποτέ, επαναστατικό.

Εκδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών – Σάββατο 22/2 (Θεσσαλονίκη)

Σχεδόν δύο χρόνια μετά το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα των Τεμπών και την συνεχή προσπάθεια του κράτους και της Hellenic Train να το συγκαλύψουν, κάθε νέο στοιχείο της υπόθεσης έρχεται να επιβεβαιώσει ότι για το κεφάλαιο τα κέρδη του είναι πάνω από την ασφάλεια και τις ανθρώπινες ζωές. 2 χρόνια μετά, η συνθήκη των σιδηροδρόμων παραμένει ίδια με ελλιπή ασφάλεια και καμία αναβάθμιση. Απέναντι στη κανονικοποίηση του θανάτου και στην αναλωσιμότητα των ζωών μας, ως κοινωνία αναζητούμε απαντήσεις και αποζητούμε δικαίωση με το τραύμα των 57 νεκρών να παραμένει ανοιχτό.
Η ταχεία και η αυθόρμητη συλλογική διάχυση των διαμαρτυριών σε όλη την Ελλάδα μέσα από το κάλεσμα των συγγενών των θυμάτων στις 27/1 είναι μία από εκείνες τις στιγμές διάρρηξης της

απάθειας και θρυμματισμού των βεβαιοτήτων των ήρεμων νερών που με τόσο σθένος το κράτος και το κεφάλαιο επιθυμούν. Είναι μία υπενθύμιση πως το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη, δε θα ξεχαστεί. Έδειξε ακόμα την συλλογική μας δύναμη καθώς όταν βγαίνουμε στο δρόμο οδηγούμε τις κυβερνήσεις σε αναδίπλωση και αστάθεια.
Μια παρόμοια διαδικασία συντελείται και στην Σερβία μετά την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, όπου ο αγώνας της κοινωνίας και των φοιτητών οδήγησε εκεί στη πτώση του πρωθυπουργού μετά από συνεχείς διαμαρτυρίες που ακόμη συνεχίζονται.
Για αυτούς τους λόγους, διοργανώνουμε μια ανοιχτή εκδήλωση στα γραφεία της Ένωσης Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης στις 6μμ στις 22/2 με προσκεκλημένες φοιτήτριες από την Σερβία, συγγενή θύματος των Τεμπών, και έναν πρώην μηχανοδηγό της Hellenic Train. Μέσα από το μοίρασμα των εμπειριών, θέλουμε να χτίσουμε συνδέσεις μεταξύ των αγώνων σε διαφορετικές χώρες, και μεταξύ αυτών που δουλεύουν και χρησιμοποιούν τον σιδηρόδρομο αναστοχαζόμενοι πάνω στα επιτεύγματα, στα επόμενα βήματα και στις προοπτικές του αγώνα μας.
Σάββατο 22/02 στις 18:00, στην αίθουσα εκδηλώσεων – ΕΔΟΘ(4ος όροφος)
Από το Νόβι Σαντ (Σερβία) στα Τέμπη:
Κι όμως η γη κινείται.
Η δικαιοσύνη στους δρόμους ενάντια στο κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα.
Από την συγκάλυψη στο οξυγόνο των κοινωνικών αγώνων.
ΟΜΙΛΗΤ(ΡΙ)ΕΣ
– Σύντροφοι/ισσες από Σερβία
– Άννα Καρατζόγλου, μητέρα της Κέλλης Πορφυρίδου
– Άρης Σταμάτης, πρώην μηχανοδηγός/εργαζόμενος στα τρένα
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο